

Alex Koenigsmark

SUSOGÓ LIGETEK ÜNNEPE

Morbid komédia

Fordította: V. Detre Zsuzsa

SZEREPLŐK:

JOSEF MUNCLINGR, krematóriumtulajdonos
DIANA, a lánya
DODI, munkanélküli
JANA ŠTASTNÁ, takarítónő
BLAŽENKA VESELÁ, krematóriumasszisztens
KOLJA, bérgyilkoshulla
IGOR, bérgyilkos (orosz akcentussal)
VIKTOR VIKTORA, vállalkozó (amerikai akcentussal)
KAREL KŠINDL, vállalkozó
BOHUMIL DOLEŽAL, vállalkozó
GRÓFNŐ
PIŠŤALA, parlamenti képviselő
NYINA, prostituált (orosz akcentussal)

1. jelenet

A színpad sötét. Valahonnan fölülről - nagyon költőien -a felkelő nap sugarai világítanak be. Ajtónyikorgás. Bejön Diana és Dodi. Dodi igyekszik megölelni és levetkőztetni Dianát. Diana ellökődési magától. Dodi beleütközik valamibe

DODI Ali! Hova hoztál?
DIANA Sehova sem hoztalak, te akartál jönni.
DODI Olyan szép vagy...
DIANA Hagyj, nem akarom.
DODI De hát az előbb szeretkeztél velem...
DIANA Igen, de az ott volt, a bulin. Ne nyúlj hozzám!
DODI De hát miért?
DIANA Mert nem is ismerlek.
DODI Hol vagyunk?
DIANA Mondtam neked, hogy ne koslass utánam.
DODI Amit az előbb mi ketten... mesés volt... még sosem volt ilyen jó, senkivel...
DIANA Az után a rengeteg fű után, amit ott elszívtál, a kukától is begerjedtél volna. Azt se tudom, hogy hívnak.
DODI Dobromilnak, de a haverjaim csak Dodinak szólítanak.
DIANA Hát akkor tünés, Dodi! Késő van.
DODI Miért akarod, hogy elmenjek?
DIANA Miért kéne itt maradnod velem?
DODI Hát csak úgy, a gyöngédség világtartalékát gyarapítani...

DIANA Miért mondasz ilyen furcsákat?
DODI Író vagyok. Versek és színdarabokat írok. A gyöngédség világtartaléka kimerülőben van!
DIANA Na látod, hogy nem ismerlek!
DODI Akkor mondd meg, hogy hívnak.
DIANA Dianának.
DODI Egészen más voltál. mint a többiek.
DIANA A sötétben összetévesztettelek azzal a szőke sráccal.
DODI Miért?
DIANA A sötétben összekevertelek titeket.
DODI Azt a szőke gyereket ismerted?
DIANA Nem.
DODI De hát szeretkeztünk.
DIANA Nem. Nem szeretkeztünk. Csak véletlenül lefeküdtünk egymással. Világosan nem is tetszel.
DODI Kár, Diana. Tényleg borzasztó kevés a gyöngédség a világon. A szabadságnak bővíben vagyunk, de a gyöngédséget nem sikerült megtartanunk...
DIANA Jön valaki. Bújj el! Gyorsan!

Kulcs csikordul a zárban. Diana betaszígalja Dodit az egyik koporsóba, Dodi magához rántja a lányt, és magukra húzza a fedelet. Jana Štastná lép be, kezében felmosóronggyal és vödörrel. Köhint egyet, és felgyújtja a villanyt. A néző csak most látja, hogy egy krematórium hátsó traktusában vagyunk - sorba rakott koporsók, sinpár, amin a katalógus gördül be a függöny mögöl a szertartásterembe, koszorúk, művirág, bádorglapú asztal, hangszórók, sztereó felszerelés, polc, rajta urnák. Štastná takarítani kezd, közben dudorászik

2. jelenet

ŠTASTNÁ Chanson d'amour... pampadampadam... chanson d'amour...

Hirtelen szétnyílik a függöny, és a díszes katalóguson begördül a boldogan mosolygó Blaženka Veselá. Mindketten megjijednek

BLAŽENKA Hű, de megjijedtem magától, Štastná asszony!
ŠTASTNÁ Én nem kevésbé, Blaženka. Mit keres itt ilyen korán? Még nem mostam fel a díszteremben. Meg a hullaházban sem. BLAŽENKA Felébredtem, aztán már nem tudtam elaludni. Olyan szépet álmodtam. Körös-körül csak úgy ragyogott minden, a temetőben mindenütt pillangók ültek, rajtam is, tetőtől talpig... akkor felébredtem, és eszembe jutott, hogy ma nagy nap van Josef..., akarom mondani, Munclinger úr... számára.
ŠTASTNÁ Kér teát? Urológiát.
BLAŽENKA Na látja, nem is tudtam, hogy teát is szokott inni.
ŠTASTNÁ Nem csoda. Csak nem régen van itt.
BLAŽENKA Képzeld, nem volt bezárva az ajtó.
ŠTASTNÁ Ugyan, mit lehet itt ellopni? Hacsak én nem kellek valakinek! (Nevet)
BLAŽENKA Štastná asszony, ma van a susogó ligetek ünnepe. ŠTASTNÁ Hát persze! Akkor ma megint hamuszórás lesz. Hogy repül az idő!
BLAŽENKA Annyira várom, Štastná asszony! Hiszen tavaly pont ezen a napon léptem be. A susogó ligetek ünnepe! Szébbet képzelni sem lehet.
ŠTASTNÁ Csak mindent összejárnak, behordják a sarat. Mondom is mindig: Munclinger úr, miért nem száraz időben szórják szét azokat

a hamvakat, ki győzi ezt, tízszer felmosni, de hát ha a Munclinger úr egyszer valamit a fejébe vesz. Szegény ember. A lánya narkós, ő meg fűlig el van adósodva, a bolt se megy...

BLAŽENKA A Munclinger úr okos ember. Egy ilyen ünnepszéphez az kell, hogy az ég is sirjon.

ŠTASTNÁ Felmosni viszont nekem kell. Veselá kisasszony... de őszintén, tényleg tetszik itt magának?

BLAŽENKA Tudja, én szeretem az életet, és egy temetés olyan szép tud lenni! Amikor a ravatalozó szépen fel van díszítve, már reggel minden csupa virág, és olyan jó illat van... Ilyenkor előre örülök a napnak... hogy majd mit mond a Munclinger úr, hogy fogja megvígasztalni az embereket... Maga már biztosan hozzászólt, régebben van itt... Tulajdonképpen hogy került ide?

ŠTASTNÁ Hát... jó régen volt, annyi szent. Először az apusért jöttem. Két olyan csavargó külsejű alak ült itt, az egyik azóta állítólag halálra itta magát, a másik meg politikára adta a fejét, azt kérdik, asszonyom, miben lehetünk a szolgálatára, mire én, Štastná vagyok, és a Štastnyért jöttem. Merthogy elhamvasztattam az apust, mondom, szét akarom szórni a réten, ez volt a kívánsága, én a francia követségen dolgozom, kevés az időm, takarítónő vagyok ott. Erre az egyik a kezembe nyom egy maréknyi port, az egész belefért a tenyerembe, mire én, méghogy ez lenne az apus, de hisz az apus szép kövér ember volt, nem lehet, hogy csak ennyi, egy fingnyi maradt belőle. Mire azaz alak: hátha kevesli, asszonyom, adjon egy húszast, és meglátjuk. Erre a kezébe nyomtam egy húszast, ő meg egy egész lapáttal hozott, én meg aztán csak szórtam, csak szórtam, Blaženka, csak a Jóisten tudja, hány embert szórtam szét...

BLAŽENKA És egy ilyen élmény után kedve támadt itt dolgozni?

ŠTASTNÁ Csak jóval később jöttem ide. Azután, hogy változtak az idők. Amikor felszámolták a Központot. Így közelebb vagyok apushoz, és többet lehetek emberek között.

BLAŽENKA Értem. Én meg népitánc-tanár nő voltam. Egy művészeti általánosban. Szerettem a munkámat.

ŠTASTNÁ Tényleg? Es miért hagyta ott? Csak nem a Munclinger úr miatt?

BLAŽENKA Hogy találta ki?

ŠTASTNÁ Nem vagyok vak.

BLAŽENKA Bezárták az iskolát. Nem volt rá pénz. Teljesen összeomlottam, majdnem öngyilkos lettem. De már nem bankódom. Most ezt a munkát szeretem. Úgy hívom, hogy a fekete szárnyú angyalok elhessegetése. Megismertem Munclinger urat. De nem szabad el-árulnia neki a dolgot, Štastná asszony, ez a szép és jó ember semmit sem sejt...

ŠTASTNÁ Hallgatok, mint a sir. Lassan már úgy is nézek ki. És régóta szereti, Blaženka kisasszony?

BLAŽENKA A nénikém temetésén láttam először, és rögtön tudtam, hogy ő az igazi. Egy nő megérzi az illetet.

ŠTASTNÁ Én a hentesnél találkoztam először az apussal.

BLAŽENKA A hentesnél... Az is szép lehetett. Nem találja úgy, hogy a Munclinger úr az utóbbi időben valahogy olyan gondterhelt? ŠTASTNÁ

Olyan megviselt. Főleg amikor a postát bontja. Na megyek, felmosok a hullaházban.

BLAŽENKA Minden jót!

Blaženka és Štastná elmegy. Diana felnyomja a koporsó fedelét, de Dodi visszarántja

3. jelenet

Igor és Viktora óvakodik be. Igor tar fejű bodyguard, revolverrel az oldalán. Viktora tipikus parvenü, izléstelenül öltözött szépfiú. Krump-lisztszászerűséget cipelnek. Nekitámasztják az asztalnak, és körülhéz-nek. Sorra nyitogatják a koporsókat, és beléjük kukkantanak

IGOR És ez itt? Nem jó, tele van...

VIKTORA Fuck, de rohadt nehéz.

IGOR Na ja, a disznók nehezek szoktak lenni... ez is tele van... (Abba a koporsóba kukkant be, ahol Diana és Dodi rejtőzik)

VIKTORA Fuck it, egészen beleizzadtam... Nem való ez már nekem.

IGOR Nehéz a disznó. Micsoda egy szemét volt ez a Nyikolaj! Gyilkos, gengszter, a legnagyobb disznó az egész világon.

VIKTORA Gengszter? Nekem azt mondták, hogy közönséges takarító volt. O. K.? Én csak Mogilevics úrnak akarok szolgálatot tenni.

IGOR Na ja. Ez a disznó másnak dolgozott. Mogilevics úr most örül, hogy Nyikolaj már ott van, hogy... hehehe... öngyilkos lett... A hamvait akarja... jó lesz hamunak télen, majd az autó kerekei alá szórja, ha csúszni fog... Ez itt üres. Ide tegyük.

VIKTORA Pfuj. Minek ez az egész hercehurca?! Nálunk Amerikában az ilyet egyszerűen bebetonozzák.

IGOR Mogilevics úr biztos akar lenni a dolgában.

Erőlködve felemelik a zsákot, amiben nyilvánvalóan egy nagy testű ember van. Begyömöszölik az egyik koporsóba, ahová Igor revolvere is beleesik. Lecsukják a koporsó fedelét, és kifelé indulnak. Igornak még mindig gyanús valami

Hm. Hát létezik ez, mister Viktora?

VIKTORA Én is ezt kérdezem.

IGOR Az első koporsó. Ott ni. Két hulla, két tetem.

VIKTORA Biztos spórolnak.

IGOR Tessék, nézze meg!

VIKTORA Eszem ágában sincs. Pfuj.

IGOR Minálunk nem lehetséges az ilyesmi.

VIKTORA Itt minden lehetséges. Menjünk!

IGOR Én megvárom, míg elrendezik a dolgot, aztán elviszem a hamvakat Mogilevics úrnak. Addig örködök. Ezér fizetnek.

VIKTORA De mondja meg neki, hogy én intéztem el!

IGOR Jelenteni fogom. Azér ez mégiscsak fura. Ketten egy koporsóban.

Minálunk nem lehetséges az ilyesmi. (A fejét csóválja)

Elmennek

4. jelenet

Diana kiugrik a koporsóból

DODI (még maradna, megpróbálja magához húzni a lányt) Maradj! DIANA Hagyj békén! Nem kellesz, hányszor mondtam még? És tűnj már el!

DODI Mi van veled? Egyszerre olyan furcsa lettél...

DIANA Nem vagyok jól.

MUNCLINGER (a színpal mögül) Jó reggelt, kedves ügyfelek!

DIANA Jesszusom! A papa! Bújj el!

DODI Mamma mia...

Diana kíméletlenül rácsapja Dodira a koporsófedelét, a belépő, papírjaiba mélyedő Munclinger meghallja Dodi nyögését, és csodálkozva felnéz

MUNCLINGER Diana! Mi baj?

DIANA Semmi...

MUNCLINGER Olyan furcsa volta hangod. Mit keresel itt?

DIANA Mondom, hogy semmit.

MUNCLINGER Nem voltál otthon az éjjel.

DIANA Hát...

MUNCLINGER Nem akarsz nekem mondani valamit?

DIANA Nem...

MUNCLINGER Történt valami?

DIANA Nem...

MUNCLINGER Olyan furcsán nézel ki...

DIANA A, dehogy.

MUNCLINGER Már megint jól elbeszélgettünk...

DIANA Nem vagyok jól...

MUNCLINGER Diana, miért csinálod ezt velem? Jól tudod, hogy állunk, tartozunk a banknak, tartozunk fűnek-fának, azt se tudom, hova kapjak... és azok a rémséges levelek, ma is kaptam egyet, tessék,

itt van, olvasd... azzal fenyegetőznek, hogy előbb-utóbb le fog égni a krematórium... lehet, hogy ezt itt mind elveszítjük...

DIANA Hogy én milyen boldog volnék, ha soha többé nem kéne látnom ezt a rémes helyet! Boldog! Boldog!

ŠTAŠTNÁ *(besiet)* Hívtak?

DIANA Még csak véletlenül sem.

MUNCLINGR Nem, nem, nyugodtan menjen a dolgára.

ŠTAŠTNÁ De hát hallottam, hogy hívtak. *(Elmegy, magában dünnyög)*

MUNCLINGR Azt hittem, hogy segíteni akarsz nekünk, Diana. Ma van a susogó ligetek ünnepe, mindannyiunknak rengeteg a dolga, és ahogy látom, délután meg van egy extránk... Kislány, tényleg olyan rosszul vagy, hogy nem tudsz segíteni Blaženának a halott előkészítésében?

DIANA Ne hívj folyton kislánynak! Ez az én életem.

MUNCLINGR Csak az a baj, hogy a viselkedésed elég nagymértékben befolyásolja az én életemet... olyan csekélységről nem is szólva, hogy éri finanszíroznom azt a te nagybetűs életedet. Legalábbis egyelőre.

DIANA Nem kellett volna beszerezned engem. Ha akarod, elmegyek. Majd kiállok a sarokra.

MUNCLINGR Nem így értettem, kislány.

DIANA Már megint...

MUNCLINGR Kérek.

DIANA Na jó... édes istenem... micsoda nap lesz megint... *(Elmegy)*

MUNCLINGR *(az urnákkal megrakott polchoz lép, ellenőrzi őket, az urnákat kiskocsira rakja, aztán kívülről szemügyre veszi a koporsókat, feljegyzést készít)* Tíz, tizenegy, tizenöt, tizennyolc, negyvenhét ki nem kért urna... Hogy micsoda emberek vannak! Házát örökölni a nagypapától, az igen, de a többire már fűtyülnék... Es a corpusok... Az A üres, a B üres, a C üres, a D... mind üres... sajnos...

Már majdnem kinyitja a koporsót, amiben Dodi rejtőzik, de aztán visszafordul, mert közben bejön Blaženka, a nyomában Doležallal és Kšindl

BLAŽENKA Munclingr úr, nem lehetett lerázni őket. Nem engedték, hogy becsukjam az ajtót, bedugták a lábukat a résbe. Azt állítják, hogy mindketten az ön kollégái. Hű, de megjedtem!

MUNCLINGR Jó reggelt, Blaženka! Mi folyik itt? Áá, Doležal úr és Kšindl úr. Minek köszönhetem a látogatásukat?

DOLEŽAL Ne köszönje. Ezt igazán nem vártuk öntől, annyit mondhatok. Öntől aztán nem, igazán nem.

KŠINDL Hatszemközt akarunk beszélni magával.

MUNCLINGR Hagyjon bennünket magunkra, Blaženka...

BLAŽENKA Minden jót, igazgató úr... *(Kimegy)*

KŠINDL Csalódnunk kellett önben, Munclingr úr. Nemcsak hogy még mindig tartozik az elektromos orgona árával, nemcsak hogy nem fizeti rendesen a kamatot, még azt a potom harminc százalékot sem, de..

DOLEŽAL Egyszer s mindenkorra le kell szögezni, hogy ez nem szép dolog.

KŠINDL Ez komolytalan eljárás, Munclingr úr.

MUNCLINGR Uraim, nem értem, miről beszélnek...

KŠINDL Mi fair playt játszunk, ide hallgasson...

Megszólal a zsebében a telefon

Pardon... Halló. Én vagyok az. Hát én. Tessék? Kit keres? Hát persze, aranyom, én vagyok az. Most nem lehet, üzleti tárgyalásom van. Hogyhogy nincs otthon semmi enivaló, Kačenka? Ott a hűtőszekrényben a leves, egyétek azt. Es ne felejtsetek el rendet rakni Bohumil szobájában. Hát persze, nem felejtettem el, veszünk cipőt, persze hogy veszünk. Es nehogy Václav megverje Milošt. *(Visszateszi a zsebébe a telefont)* A gyerekek... Csak ne nőne olyan gyorsan a lábuk. A Milošnak negyvennégyes lába van, pedig még csak tizenegy éves. Miről is beszéltem?

MUNCLINGR Nem tudom.

DOLEŽAL Karel.. a corpus.

KŠINDL Ja persze. Munclingr úr, maga ellopott tőlünk egy corpus.

MUNCLINGR Hogy mit csináltam?

DOLEŽAL Jól hallotta. Mi fair playt játszunk. Tessék visszaadni! Ez így nem tisztességes. A mienk.

MUNCLINGR Nem értem, miről beszélnek.

DOLEŽAL Csak ne játssza meg magát! A rendőség hozzánk hozta be azt a corpus, aztán elrendelték a bírósági boncolást, a corpusnak meg egyszerre csak nyoma vész, és olyan jelzéseket kapunk, hogy itt van magánál. Ha a fagyasztásért járó pótdíjra fáj a foga, hát azt úgyse kapja meg...

KŠINDL Mellesleg, maga mennyit számol fel egy napi hűtőházi raktározásért? Mármost a rendőségnek?

DOLEŽAL Nem arról van szó. Hanem a fair playről. Mi fair playt játszunk. Ez köztudott rólunk.

Megszólal a zsebében a telefon

(Előveszi és beszél) Halló. Igen, én. Ki más lenne. Ide figyeljen, ezt ne is mondja nekem. Mondja, akinek akarja, de nekem ne. De hát mondom, hogy mondja, akinek akarja, de nekem ne mondja, mondom, hogy semmit sem mondok magának. *(Zsebre dugja a telefont)*

KŠINDL Ki volt az?

DOLEŽAL A feleségem férje. Hol is tartottam?

MUNCLINGR Még el sem kezdte.

KŠINDL A corpus, Bohouš, az ellopott corpus...

DOLEŽAL Ja persze. Ide hallgasson, ez nem járja. Azt akarjuk, hogy adja vissza a corpus, továbbá hogy azonnal fizesse ki, amivel tartozik nekünk, vagy írásban kötelezze magát, hogy pontosan mikor, milyen részletekben törleszt. Mi fair playt játszunk. Ez köz-tudott rólunk.

MUNCLINGR Borzasztóan sajnálom. De egyrészt semmit sem loptam el maguktól, mert még soha életemben nem loptam semmit, más-részt... Egy büdös fillérem sincs. Semmim sincs.

KŠINDL Mit akar ezzel mondani?

MUNCLINGR Hogy a maguk corpora sincs nálam, és pénzem sincs.

DOLEŽAL Munclingr úr... mi fair playt játszunk...

MUNCLINGR Hát persze.

KŠINDL Munclingr úr... ez köztudott rólunk.

MUNCLINGR Uraim, hamarosan megérkezik a delegáció, és szétszórjuk a hamvakat. Aztán, uraim, ha véget ér az ünnepség, nyugodtan körülnézhetnek, és ha megtalálják a corpus, amit keresnek, felőlem akár rózsaszín papírba is becsomagolhatják. De pénzem, az nincs...

DOLEŽAL Mit ért ezalatt? Te érted, Karel?

KŠINDL Mért, te talán igen, Bohouš?

Munclingr sarkon fordul, és kifelé lökdösi őket. Közben mindkettőjük zsebében megszólal a mobil, és mindketten telefonálnak

Halló? Te vagy az, Bohouš?

DOLEŽAL Halló? Halló! Te vagy az, Kadl?

Kimennek

ŠTAŠTNÁ Főnök úr, ne is álljon szóba velük. Ismerem mindkettőt, egyik nagyobb gazfickó, mint a másik. Megvesztegetnek mindenkit, akit csak lehet. Egyszer nyáron egy vízbe fúlt lányt szállítottak, és mert melegük volt, meg éppen egy strand mellett mentek el, hát fürdőruhát húztak arra a halott lányra, és bevitték magukkal a strandra... De az úszómester megismerte, merthogy ő próbálta szegényt kimenteni a vízből, de hiába, úgyhogy azóta egyfolytában csuklik a szerencsétlen.

MUNCLINGR Az biztos elég zavaró úszás közben... Uramisten. Nem bírom tovább.

BLAŽENKA *(bejön. Valami papírt tart a kezében)* Igazgató úr... megjött a Láng Gyerekkórus. A tanító úr csúnyán köhög. A nyugdíjasok is szállingóznak már...

ŠTASTNÁ Jönnek, mint csótányok a sörre. Mint mindig. Én is jönnék.
BLAŽENKA Igazgató úr, a papírok szerint ma délután egy lux super A kategóriájú temetésünk van... ez csodás, egy rakás pénz... ez a legdrágább... A múlt hétről még megvannak a koszorúk, tudja, annak az énekesnek a temetéséről, szalag is maradt, meg gyászfatyol... De az az érzésem, hogy valami nem stimmel, igazgató úr...
MUNCLINGR Mi nem stimmel, Blaženka?
ŠTASTNÁ Jóformán semmi.
BLAŽENKA Az, hogy a corpus állítólag már nálunk van, itt a papír róla, de átvenni senki sem vette át... Nem értem...
ŠTASTNÁ Az még semmit sem jelent...
MUNCLINGR Tessék?
ŠTASTNÁ Hát hogy semmit sem ért.
BLAŽENKA Hiányzik az aláírás... az öné is, az enyém is... maga talán átvett valamit, Štastná asszony?
ŠTASTNÁ Én nem vettem át semmit. Én ugyan nem. Én elvből nem veszek át semmit. Nem azért vagyok itt.
MUNCLINGR Majd később utánanézzünk a dolognak, Blaženka. Biztos valami félreértés.

Odakintről behallatszik a gyermekkórus éneke

Štastná asszony, legyen oly jó, főzzön egy kis teát azoknak a gyerekeknek, meg ne fázzanak itt nekünk.
ŠTASTNÁ Már kész van, főnök úr.
BLAŽENKA Urológiai tea?
ŠTASTNÁ Az. Mézzel. Magának se ártana. *(Kimegy)*
BLAŽENKA Annyira örülök ennek az ünnepnek, a susogó ligetek ünnepének... Ahogy majd énekelnek a gyerekek... Azok a csillogó szemek...
MUNCLINGR Igen. Jöjjön, beleöntjük a ki nem kérteket a szóróurnába, mielőtt megérkezik a delegáció.
BLAŽENKA Nem értem, hogy hagyhatja itt valaki a szeretett lény hamvait!
MUNCLINGR Gondolja, hogy csak szeretett lényeket hamvasztunk? Rengeteg ember van, akit senki sem szeret, és ez nem is csoda. Jöjjön. Beleszórjuk a nagy urnába a ki nem kérteket.

Kitolják az urnákkal megrakott kiskocsit. A gyerekek énekelnek

5. jelenet

Doležal és Kšindl műanyag pohárból kávéat iszik

DOLEŽAL Munclingr felállított egy kávéautomatát az előcsarnokban. Nem is rossz ötlet. Es egészen jó a kávé, jobb, mint amit a feleségem főzött.
KŠINDL A feleséged valaha is főzött kávéat? ... A gyászoló várják, hogy sor kerüljön rájuk, közben meg kávézgatnak... Es dupla áron. De milyen szomorúak, fel sem tűnik nekik. Komolyan, nem buta ötlet. Esetleg adhatnánk rumos teát... a nagy bánatra...
DOLEŽAL Lehet, hogy engedélyt kell kérni rá.
KŠINDL A teára?
DOLEŽAL A rumra. Valahogy olyan ismerős ez az automata. Valahol már láttam ilyet...
KŠINDL Én is. Na ja, meg kéne ragadnunk az alkalmat. Mondjuk, ha sörözöt nyitnánk a portánál... csak barna sört csapolnánk... Csak ne nőne olyan gyorsan ezeknek a kölyköknek a lába... *(Előhúzza a zsebéből a mobilt, és telefonál)*

Kisvártatva Doležal zsebében megszólal a mobil

DOLEŽAL *(előveszi)* Halló?
KŠINDL Halló?
DOLEŽAL Én vagyok az.
KŠINDL Itt vagyok.
DOLEŽAL Engem hívtál, te idióta.

KŠINDL Akkor mért veszed fel?
DOLEŽAL Mert csöngött.
KŠINDL Csak az ötletemet akartam elmondani neked.
DOLEŽAL Miféle ötletedet?
KŠINDL Hát a kávéautomatásat. Hogy mi is felállíthatnánk egyet az előcsarnokban.
DOLEŽAL Ez az én ötletem volt. Csak másként. Hogy olyan ismerős ez az automata. Meg hogy barna sört kéne csapolni.
KŠINDL A te ötleted volt? Aha. Igazad van.
DOLEŽAL Ezeket az automatákat az a szemét Viktora árulja... Már két hónapja nem mer a szemünk elé kerülni... ha netán felbukkanna itt... hát megszorogatjuk egy kicsit... Üdv.
KŠINDL Az amerikai Viktora! Remek hecc volna. Szia.

Mindketten elteszik a telefont

DOLEŽAL Ne hívj, ha itt vagyok.
KŠINDL Rendben, légy nyugodt.
DOLEŽAL Veled kapcsolatban nem lehet nyugodt az ember.
KŠINDL Te meg nem tudsz számolni. *(Rövid csönd)* Mióta is dolgozunk Mogilevicssel? Vagyis Mogilevicsek? Mióta vállalunk neki takarítást?
DOLEŽAL Nem is tudom.
KŠINDL Gondolod, hogy Mogilevics hálás lesz nekünk?
DOLEŽAL ...azt gondolom, hogy Mogilevics azt se tudja, mi a hála.
Láttad már valaha Mogilevicset?
KŠINDL Én? Nem... És te?
DOLEŽAL A, dehogy. Mindig a testőre beszélt velem. Vagy az a kis ringyó.
KŠINDL Bohouš... nem félsz néha, hogy te is meghalsz?
DOLEŽAL Hogy én? Makkegészséges vagyok.
KŠINDL Én csak azért... néha az eszembe jut.
DOLEŽAL Már nekem is az eszembe jutott.
KŠINDL Es mire jutottál?
DOLEŽAL Majd ha rájövök valamire, elmondom.

Csőnd. Megitták a kávéat, eldobják a poharakat

KŠINDL És a Václavnak már negyvenötös lába van... Te Bohouš... mit csinálunk a Munclingrrel?
DOLEŽAL Meg kell puhítanunk. Es meg is puhítjuk.
KŠINDL Fizetnie kell. Es nem csak az orgonáért. Es vissza kell adnia a corpust. Holnapután le kell szurkolnunk a kamatokat... Ha Munclingr nem fizet, nekünk annyi... és másik hullánk sincsen...
DOLEŽAL A te hibád! Az ügyfelek messze elkerülnék bennünket! KŠINDL Hogyhogy az enyém? Mi fair playt játszunk, te magad mondtad! És ez köztudott rólunk!
DOLEŽAL És ezt te mondd? És ki pofozta fel azt az öngyilkos lányt?
KŠINDL A szülei miatt volt az egész, úgy megsajnáltam őket, nekem is vannak gyerekeim, az a lány meg öngyilkosságot követ el valami idióta miatt, boldogtalan szerelmében, a buta liba, úgy felment bennem a pumpa, meglegyinttem egy kicsit, amikor láttam, hogy milyen szerencsétlenek... mit tettél? Látod, hogy mit tettél velük?

Fel akarja pofozni Doležalt, aki védekezik

DOLEŽAL Ne rajtam mutasd be!
KŠINDL Hogy nem jönnek az ügyfelek, az a te hibád! Te vitted be azt a vízbefútlát a strandra.
DOLEŽAL Neked volt olyan meleged, igenis, a te hibád!
KŠINDL A tied! Mért legyek mindig én a hibás?
DOLEŽAL Mert ostobább vagy nálam. Azért. Hányszor összecseréled a névtáblákat, és aztán a szegény rokonság egy vadidegen megboldogult fölött zokog!
KŠINDL Azt be is kéne bizonyítani, hogy ostobább vagyok. Merthogy a partnered vagyok, ha nem tudnád.
DOLEŽAL Én viszont a te partnered vagyok!

KŠINDL Mert bemesélted nekem, hogy így majd hamar meggazdagszunk.
DOLEŽAL Veled ugyan soha az életben meg nem gazdagszom.
KŠINDL És én talán veled igen? Amikor úgy nő a lábuk?

Veszekedve kimennek

6. jelenet

Odakint felcsendül a gyerekkórus hangja. A helyiségben kigyúlnak a fények. Viktora szemügyre veszi magát a tükörben. Láthatólag felettébb tetszik magának. Dodi felemeli a koporsó fedelét, és Viktorát figyel. Bejön Nyina, csinos, de első pillantásra látszik rajta, hogy kurva. Egyfajta melankolikus báj lengi be alakját

NYINA Ó, bocsánat, mister Viktora.

VIKTORA Fű, de megijedtem. Nyina, ne csináld ezt velem!

NYINA Megijedni tőlem, kutyuskám? Mért, mit gondolni, mister Viktora, ki én? Rendőrség?

VIKTORA Azért, tudod, ebben a környezetben... Nálunk Amerikában illik pontosnak lenni! Time is money! Hol voltál?

NYINA Mogilevicsnél.

VIKTORA Na és? Most már az enyém vagy, nem?

NYINA Mogilevics mondani, nem kell sietni, maga megvenni engem, de fizetni nem fizetni.

VIKTORA Mogilevics úrnak talán nincs olyan égető szüksége erre a pénzre.

NYINA Mogilevics úr mondani, maga lenni a jó barátja neki, de ma éjjel csúnya álmot álmodni magáról.

VIKTORA *(megréműl)* Micsoda? Ezt mondta?

NYINA Csúnya álmot. És még azt is mondani, hogy maga elvinni neki az igazi hamut, hogy biztos lenni a dologban, mert különben ő még csúnyább álmot álmodni... ez lenni nagyon fontos, kutyuskám.

VIKTORA Köszönöm, most már elég, épp eleget hallottam.

NYINA Hol a Koljának a hamuja?

Dodi lenyűgözve figyel Nyinát, már nem is húzza magára a koporsó fedelét

(Hátrafordul, meglátja Dodit, felsikít) Teremtőm!

Dodi rámosolyog, odaint neki, majd magára húzza a fedelet

VIKTORA *(nem látja)* Mit láttál?

NYINA Kisértet! A halott... felébredni. Tudod, mit jelenteni ez? Hogy utána kell menni.

VIKTORA Ugyan már, kérlek. Legfeljebb nálatok, az Urálban szoktak felébredni a halottak. Itt nálunk aki halott, az szart se tud. Nemhogy feltámadni.

NYINA Nem érteni, mit mondani. Milyen halott?

VIKTORA Téged aztán nem is az értelméért fizetnek. Milyen halott? Menj és nézd meg!

NYINA Nem én. Soha!

VIKTORA *(megy, és felnyitja a koporsót, amibe a zsákba gyömöszölt hullát fektették Igorral. Nevet)* Na gyere, nézd meg!

NYINA Nem! Soha! Csak ezt ne kérni tőlem.

VIKTORA Csak nem félsz?

NYINA Félek. A halott nezni. És mindent látni, amíg végleg el nem menni.

VIKTORA Semmit nem látni. De te igen. *(Lecsukja a koporsó fedelét)*

A háta mögött Dodi csókot küld Nyinának

NYINA *(eltakarja a szemét)* Segítség! Értem jönni! Én tudni, a mamuska mondani mindig, ha letérsz a jó útról... a térdeket összezárva tartani...

VIKTORA Nézz körül. Mit látsz?

NYINA Semmit!

VIKTORA Na nézz csak körül. Mit látsz?

NYINA Nem lehet, én félni attól, amit meglátni.

VIKTORA Én csak az élőkötő félek. Rajta! Nézz körül!

NYINA *(félve körbehordozza a tekintetét)* Nincs itt.

VIKTORA Nem is volt itt soha. Illetve itt van, de már túl van a dolgon.

Szóval, mit látsz?

NYINA Én krematóriumot látni.

VIKTORA Már kissrác koromban a krematórium körül sündörögtem. Nálunk Amerikában mindenki tudja, hogy a krematórium valóságos aranybánya, gold mine, Nyina, jobb, mint a bank, csak a Munclinger nem tudja kiaknázni... Én játékautomatákban utazom, meg másfélékben is, az emberek szeretnek játszani, de ez... ez több. Érted? Do you understand?

NYINA Nyet.

VIKTORA Játszani és fogadni nem muszáj, például, ha az embernek nincs pénze, akkor nem is tud. De meghalni mindenki meghal. A játékerembe nem tudsz mindenkit becsalogatni, de a krematóriumba előbb-utóbb mindenkit behoznak. Én mondom neked, jobb meló, mint zsilippengében utazni. Minidig az volt életem nagy álma, hogy megtaláljam és árulhassam azt, amire mindenkinek, de mindenkinek szüksége van, amit nem kell reklámozni. És most végre megtaláltam! A borosta mindig king, de csak a férfiak képén, meghalni viszont a nőknek is meg kell halniuk... Milyen wonderfull dolgokat lehetne csinálni! Itt végre kibontakoztathatnám a képességeimet, és ki is fogom bontakoztatni.

NYINA Maga is meghalni, kutyuskám?

VIKTORA Én? Hogy érted ezt? Mondott valamit Mogilevics?

NYINA Durák... Mogilevics semmit nem mondani.

VIKTORA Hé, várj csak, ez nem olyan vicces dolog...

NYINA Mogilevics soha semmit nem mondani.

VIKTORA Pfü, ne csináld ezt velem.

NYINA De maga adós maradni értem.

VIKTORA Kifizetem a tartozásomat, amint keresel nekem egy kis pénzt.

NYINA Hát... time is money.

VIKTORA Hagyjatok már békén. Micsoda pazar biznisz! És a Munclingernek halvány gőze sincs az egészsérről. Hát ilyen egy vérbeli vállalkozó?!

NYINA És ki vérbeli vállalkozó?

VIKTORA Én.

NYINA Azt gondolni, maga árulni zöltséget.

VIKTORA Oké. Zöltséggel kezdtem, a pályaudvarnál volt standom, egészen alulról indultam, mint a Rockefeller. De felkerülök a csúcs-ra, úgy, mint ő. Ez lesz az ország legnagyobb krematóriuma. Olaszországból is idehozzák majd hamvasztani a megboldogultakat! Mi meg beutazzuk a világot...

NYINA Ah, Olaszország! Venezia! Paris! Moszkva!

A színpad egyik oldalán Igor tűnik fel, hátratett kézzel vár. A másik oldalról Munclinger jön be. A nyakkendőjét köti meg éppen, már fekete ruhában van. Nyina felsikít a láttán. Munclinger megjegy

Segítség! Egy halott!

MUNCLINGER Pfü. Azt hittem. a lányom van itt.

NYINA Nyet. Én Nyina, jó napot. Milyen szép ruha. Meghalni valaki a családban?

VIKTORA Helló, Munclinger úr.

MUNCLINGER Viktora úr. Ez aztán a meglepetés... Az ott kicsoda? *(Igorra mutat)*

VIKTORA Rám vigyáz.... Munclinger úr, barátok vagyunk...

NYINA Tényleg?

VIKTORA Csak barátoknak adok kölcsön...

MUNCLINGER Kifizetem azt a váltót... csak várjon egy....

VIKTORA Barátok vagyunk, Munclinger úr, de nagyon csúnyát álmodtam magáról.

NYINA Ó.

VIKTORA Nagyon csúnyát. Azt álmodtam, hogy nem tartja be a fizetési határidőket, Munclinger úr. Sem a kölcsön, sem a kávéautomata részleteit és kamatait nem fizeti rendesen...

MUNCLINGR Ha gondolja, visszaadhatom az automatát.

VIKTORA Sorry. Nem olvasta a szerződést, Munclinger úr? Maga nem adhatja vissza azt az automatát, legfeljebb én kobozhatom el, de a váltó szerint kétszeres árat kell fizetnie!

MUNCLINGR És ezt aláírtam?

NYINA Nem kellett volna.

VIKTORA Te hallgass!

MUNCLINGR Nincs. Egy fillérem sincs, Viktora úr. Vagy a kamatot fizetem, vagy a részleteket, vagy az adót, de egyszerre mindet nem tudom. Pedig igyekszem.

VIKTORA Oké. Talán tudok még várni egy kicsit. Persze, ez sem lesz ingyen, olvassa majd el a szerződést...

MUNCLINGR Nincs szerződésem, elvesztettem.

NYINA Ezt nem kellett volna mondani.

VIKTORA Fogd be a csőröd.

MUNCLINGR Ha tényleg várna még... ma van a susogó ligetek ünnepe, ma szórjuk szét a hamvakat, de délután van egy drága temetésünk, és utána legalább előleget tudnék adni...

VIKTORA Fuck you. Ez az én temetésem.

MUNCLINGR A magáé?

VIKTORA Nem úgy gondoltam. Nem az enyém, de én rendeltem meg! Az ügyfelet már leszállítottuk. Discretly. Papírok nélkül. Oké?

MUNCLINGR Honnan szerezték... várjon... csak nem lopták?

VIKTORA Aki sokat kérdez, sokat fog tudni. Mindenesetre ettől függ, mennyire leszek türelmes vagy türelmetlen... Már ami az adósságát illeti... Ne kérdezzon semmit, egyszerűen hamvasza el a megboldogultat, a lehető legnagyobb pompával, rendezzen neki luxustemetést, aztán adja át nekem az urnáját... és akkor egy ideig nyugta lesz. Valamit valamiért: hamvakért cserében nyugalom. Oké? Én is under pressure vagyok, érti?... Mogilevics... Oké? *(Igor felé int)*

MUNCLINGR De...

VIKTORA Nem megmondtam, hogy ne kérdezzon semmit?

MUNCLINGR De...

VIKTORA Nem megmondtam...

MUNCLINGR Természetesen.

NYINA Kedves ember.

VIKTORA A jó emberek mindig szót értenek. Nézze, azt hiszi, hogy nekem olyan könnyű?

MUNCLINGR Biztosan könnyebb, hisz Amerikából jött.

VIKTORA Oké, világos, de... cash kellett volna, készpénz, bele a tenyerembe, de nem tudtam felhajtani, végül elmentem egy barátomhoz, aki azt mondta, hogy neki sincs, de hogy a nővére kölcsönadna nekem, és adott is, havi negyvenszázalékos kamatra. És aztán folyton a nyakamra járt, hogy a nővérenek kell a dohány, és én tejeltem, és tejeltem... Míg rá nem jöttem, hogy nincs is nővére. És akkor Mogilevics-től kellett kölcsönkérnem! Hogy az emberek mekkora disznók, Munclinger úr, szörnyű, fuck it, már aludni sem bírok...

A gyerekkórus új dala zendít

NYINA *(feszülten figyel)* Gyerekek énekelni. Én szeretni a gyerekeket.

VIKTORA Na ne mondd. Mit keresnek itt gyerekek?

MUNCLINGR Ma van a susogó ligetek ünnepe.

BLAŽENKA *(beszalad)* Igazgató úr! Megjött a delegáció! Pištala képviselő úr és az Örök Világosság Alapítvány nevében valami grófnő. Kinn várnak...

MUNCLINGR *(látható megkönnyebbüléssel)* Viktora úr, majd később megbeszéljük. Most vára kötelesség.

NYINA Tessék várn. *(Megigazítja a nyakkendőjét)*

Munclinger megköszöni és kisiet. Igor sarkon fordul és kimegy

VIKTORA Huszonegyedik századi amerikai szuperüzemet csinálók ebből a kócerájából. Jobbra bank lesz, balra kávéház, büfé, étterem, a

gyerekeknek kis Disneyland, az ügyfelek az egész napot itt tölthetik. A rokonok búcsút vesznek a megboldogulttól, aztán beülnek az étterembe, esznek egy jót, eldiskurálnak, egy óra múlva kézhez kapják az urnát, nagyüzem lesz, akár egy benzinkútnál. Esznek egy hamburgert...

NYINA Hamburgert? Fúj. A kaviár jobb.

VIKTORA ...egy pájt, isznak egy kávé, aztán már vihetik is haza a nagypapát. Nagyipart csinálók belőle. Big funeral industry. BLAŽENKA Soha!! *(Munclinger után siet)*

VIKTORA Dumálj csak! Buta liba! Nekem kell ez a krematórium, mégpedig most rögtön!

Kšindl és Doležal jön be. Viktora láttán felderül az arcuk

(Nem örül a találkozásnak) Bocsássanak meg, de most nem érek rá.

DOLEŽAL Gondolja meg, Viktora. Rossz néven vennénk.

KŠINDL Nagyon rossz néven vennék.

DOLEŽAL Márpedig az nem jó, ha Kšindl rossz néven vesz valamit.

VIKTORA Oké. Pár percem természetesen van.

DOLEŽAL Nézd, Viktora, tudjuk, hogy nem vagy könnyű helyzetben.

KŠINDL Mi sem vagyunk könnyű helyzetben.

VIKTORA Ennek örülök... mármint hogy megértik a helyzetemet.

DOLEŽAL De mit lehet tenni, kell a pénz.

VIKTORA Sajnálom, de...

DOLEŽAL Nézd, hagyj, hogy segítsünk.

KŠINDL Szívesen segítünk. Megnézzük, hogy állsz, honnan tudnál pénzt szerezni...

DOLEŽAL Szükség esetén felkeresünk egy-két embert...

KŠINDL Biztosan neked is tartoznak páran...

DOLEŽAL Felkeressük őket, elbeszélgetünk velük...

VIKTORA De hát ez raketyring!

DOLEŽAL És majd fedezünk téged...

VIKTORA Egy szót sem értek az egészszölből.

KŠINDL Tehát nem akaródzik... *(Mobilon hív valakit)*

Doležal zsebében megszólal a mobil

DOLEŽAL *(előveszi)* Halló?

KŠINDL Te vagy az?

DOLEŽAL Az isten szerelmére, ki beszél?

KŠINDL Csak azt akarom mondani, hogy nem akaródzik neki.

DOLEŽAL Az isten szerelmére, én vagyok az!

KŠINDL Ja, akkor bocs.

Abbahagyják a telefonálást

DOLEŽAL Egyáltalán mit keresel itt, Viktora? Te nem vagy temetkezési vállalkozó, te játékautomatákat üzemeltetsz.

VIKTORA Es hogy van a nővéred?

DOLEŽAL A nővérem?

VIKTORA Vagy a Kšindlnek van nővére? Az a rendes lány, aki havi negyvenszázalékos kamatra kölcsönzött nekem?

KŠINDL Nekem nincs nővérem. És a Doležal nak sincsen.

Doležal előveszi a mobilját, és beüti a számot. Kšindl zsebében megszólal a mobil

Pardon... Halló?

DOLEŽAL Idióta.

KŠINDL Ki beszél?

DOLEŽAL Van nővéred?

KŠINDL Összetéveszt valakivel. Nekem nincs nővérem.

DOLEŽAL Én vagyok az.

KŠINDL De mért kérded, ha egyszer nincs?

DOLEŽAL Rakd már le, a szentségit!

KŠINDL Mit? Hová?

DOLEŽAL Végeztem! *(A zsebébe dugja a mobilt)*

Kšindl csodálkozik még egy kicsit, aztán követi a példáját

VIKTORA Nyina, menj előre!

NYINA Ki kell festeni magam. Arcot pingálni a képemre.

VIKTORA Menj előre! Nyomás!

DOLEŽAL Amerikás, ugye, megegyezünk...?

KŠINDL Hát persze. Biztosan megegyezünk... Mert ha mégsem egyeznénk meg... annak rossz vége lenne... a későbbiekben... VIKTORA Mit a későbbiekben? Fenyegtetnek?

DOLEŽAL Nem, de...

VIKTORA Mit de? Lépten-nyomon fenyegtetnek. Telefonálnak, felveszem a kagylót, és senki sem szól bele, csak a lihegését hallom. És ha a rendőrséghez fordulok?

KŠINDL Ne csináljon ostobaságot.

DOLEŽAL A jó emberek mindig szót értenek.

VIKTORA Nincs nővérük. Egyikőjüknek se. Oké?

DOLEŽAL Ne törődjön efféle részletekkel... Nekünk kell az a pénz.

VIKTORA Nekem is.

KŠINDL Csak hogy a Milošnak meg a Mireknek már negyvennégyes lába van, és negyvenötös cipőt sehol se lehet felhajtani.

VIKTORA Ha semmit sem kapok, maguknak sem adok semmit.

NYINA Logikus.

VIKTORA Az istenért, fogd be a szád! Egy szót se akarok hallani tőbbed. Uraim, nővér, nem nővér, én megveszem ezt az egész kócerájt itt, és aztán elrendezzük a dolgot. Oké?

DOLEŽAL Maga meg akarja venni Munclingr krematóriumát?

VIKTORA Át akarom venni.

KŠINDL Erről még beszélünk.

NYINA Jön valaki.

VIKTORA Majd később, később. Aztán. Oké.

Elmennek

7. jelenet

Munclingr jön be, a nyomában Pištala képviselő és a Grófnő. Pištala öltönyt visel, kövér, mosolygós ember, a Grófnő mankóval, nehezen jár, de a szájában állandóan ott a cigi. Két lépéssel mögöttük Blaženka, el nem maradna tőlük, mosolyog, és időnként feljegyez valamit

BLAŽENKA Ugye milyen szép a ravatalozó, méltóságos asszony?

GRÓFNŐ Gyönyörűségesen randa itt minden.

MUNCLINGR Megtesszük, ami tőlünk telik, Grófnő. A nagyapám úttörő szerepet játszott a hamvasztásos temetés elterjesztésében, hazafias krematóriumot és kolumbáriumot alapított, most én vettem át a stafétabotot, és igyekszem megújítani a hagyományokat. Úgymond, menet közben modernizálunk, attól függően, hogy éppen hogy állunk anyagilag... Örülök, Grófnő, hogy körbevezethetem itt, a krematórium kulisszái mögött is, és természetesen önt is, képviselő úr.

PÍŠTALA De hisz tudja, igazgató úr, hogy engem mindig is vonzott a hamvasztásos temetés.

GRÓFNŐ Ugyan már, képviselő úr. A mi családjunkban klasszikus módon temetkeztek. Volt is az uramnak néhány koponyája ott-hon.

PÍŠTALA A pártunk mindig is pártolta a modern eljárásokat. Egyébként persze konzervatívok vagyunk.

MUNCLINGR A kremáció a legkorszerűbb temetkezési mód. A corpuszt méltó körülmények között, veszteségek nélkül elhamvasztjuk, s közben hasznosítjuk a másodlagos energiát.

GRÓFNŐ És ön is elhamvasztatja majd magát, igazgató úr, ha eljön az ideje?

MUNCLINGR Természetesen. Remélem, hogy addigra még kifinomultabb eljárásokat fejlesztenek ki, plazmaéget vagy ami még jobb, bevezetik a dezintegrációs módszert. Ez persze a jövő zenéje.

GRÓFNŐ Lombikban születünk majd, és a végén elemi részecskékre bontanak minket. Csak ami között van, az élet. az nem gazdaságos. Kivéve, ha van pénze az embernek...

MUNCLINGR Sajnos a fűtő, akarom mondani. a hamvasztószalag operátora felmondott, mert nem tudtam megemelni a fizetését, a kemencét szalagnak hívják, a csontőrölt kremulátornak. És egyszer dohányzás- és füstölésmentes munkahely lesz itt.

GRÓFNŐ És maga szívesen csinálja ezt?

MUNCLINGR Lehetséges, hogy neveléségesen hangzik, de engem érdekel ez a munka. Jól akarom végezni, mert úgy gondolom, hogy a halál az élet magasztos része, és tisztességesen kell lebonyolítani...

GRÓFNŐ Csak hogy itt a komaasszonyt varjak kísérik.

MUNCLINGR A koporsóknak is megvan a maguk neve. A legkeresettebb a fekete-fehér csíkos, aranybojtos Amerika, rögtön utána következik a rózsafából készült, bársonybélésű Párizs.

GRÓFNŐ Maga melyiket választaná, igazgató úr?

MUNCLINGR Dagmar királynőt, mahagóniból, tizennégyezerért - plusz áfa.

GRÓFNŐ És ha valakinek nincs pénze?

MUNCLINGR Olcsó deszkakoporsóink is vannak, azoknak, akiket szeretés nélkül hamvasztunk el, a város költségére.

BLAŽENKA Néha csak mi veszünk búcsút tőlük.

GRÓFNŐ Maga szívesen csinálja?

BLAŽENKA Szeretek emberek között lenni. Fogadom a megboldogultakat, vezetem a nyilvántartást, segíték a szónokoknak, meggyújtom a füstölőket, behordom a terembe a virágokat, s miután elvégeztem egy vizázsista tanfolyamot, ha kiállítjuk a halottat, például az első osztályú lux-temetéseken, előkészítem, megfésülöm, kifestem... A nők szeretik az ilyesmit...

GRÓFNŐ Hm... és a lélek?

BLAŽENKA A lélek-a lélek úgyis kiszáll, amikor elég a test. Azt hiszem, végig hallanak minket, amikor velük foglalkozunk...

GRÓFNŐ Remélem, hogy nem.

MUNCLINGR Blaženka, menjen kérem, és nézzen utána, minden elő van-e készítve...

BLAŽENKA Bocsánat, már repülök. *(Kiszalad)*

GRÓFNŐ És technikailag hogyan zajlik le, igazgató úr?

MUNCLINGR Az első fázisban a koporsó ég el az ember fölött. Hogy milyen gyorsan, az a fafajtától függ, de maximum tíz percig tart a dolog. A második fázisban az ember kezd el égni, a kemence úgy ezerfokos. Néha, ha úgynevezett extrém helyzet következik be, a kemence megbolondul, és ilyenkor ezerháromszáz fokra kell felfűtenünk. Mindenki másképpen ég - egy túlsúlyos nő és egy edzett sportember nyomhat ugyanannyit, mégis másképpen égnek. Maga, képviselő úr, lassan égne, a Grófnő viszont igen gyorsan.

GRÓFNŐ Ennek örülök.

MUNCLINGR A harmadik fázisban kinyitjuk a kemencét, piszkavassal kikotorjuk a maradványokat egy rozsdamentes hamvvederbe, és kiválogatjuk a csontokat. Aztán finom porrá őröljük a kremulátorban. Ha úgy szól a végrendelet, hogy a hamvakat a mezőn kell szétszórni, még egyszer ledaráljuk az illetőt.

GRÓFNŐ Igazán megnyugtatót.

MUNCLINGR *(leemel a polcról egy urnát. Kinyitja, és morzsolni kezdi ujjai közt a hamut)* Tessék, nézze meg... szép, steril emberi hamvak. Azt hiszem, értelmiségi volt... igen, igen... elvált ember, magányos irodalomtanár. Fogja csak meg! Makulátlan szépség.

PÍŠTALA Tényleg, egészen olyan, mint az aszpirin.

GRÓFNŐ Porból vétetsz, és porrá leszel. *(Cigaretára gyújt, köhögni kezd)*

MUNCLINGR *(leteszi az asztralra a nyitott urnát)* Az emberek nem tudatosítják magukban, hogy a kremáció milyen szép, mondhatnám, fenséges formája az életből való távozásnak... Csak az a szomorú, hogy sok ember még arra sem veszi magának a fáradságot, hogy kikérje a hamvakat... Ezért kell minden évben megrendeznünk a susogó ligetek ünnepét.

PÍŠTALA És... ehm, ehm... körülbelül hány ilyen van... ilyen ki nem kért?

MUNCLINGR Az idén úgy negyven. Újra ledaráltuk őket, Blaženka már áttöltötte a hamvakat a nagy urnába, maguknak csak szét kell szórniuk.

GRÓFNŐ Negyven ki nem kért... Egész tisztességes kis halom.
PIŠTALA A hadseregben épp kitelne belőlük egy szakasz.
MUNCLINGR Maga volt katona?
PIŠTALA Nem, miért kérdi?

A Grófnő megtántorodik

MUNCLINGR Grófnő, rosszul van?
GRÓFNŐ Bocsánat, megszedültem.
MUNCLINGR Egy pillanat... Štastná asszony, vizet! Vizez!
PIŠTALA Vizez!
GRÓFNŐ Vizez ne!
ŠTASTNÁ *(egy vödör vizet hoz, de Pištala láttán földbe gyökerezik a lába, és döbbenet bámul rá)* Igazgató úr... na ne...
MUNCLINGR Mi baj, Štastná asszony?
ŠTASTNÁ Nahát... ez nem lehet... de mégis... ez a Pištala. Biz' isten, a Pištala!
PIŠTALA Ki ez a nő?
MUNCLINGR A takarítónőnk, a ház jó szelleme.
ŠTASTNÁ Bizony, hogy ő az. A Pištala.
PIŠTALA Alighanem összetéveszt valakivel, asszonyom.
ŠTASTNÁ Én sohasem tévedek.
PIŠTALA Asszonyom, elnézést, de biztos, hogy téved.
ŠTASTNÁ Aha. Na jó, akkor tévedek. Maga nem Pištala, én meg az Orléans-i Szűz vagyok.

A Grófnő a nyitott urnába hamuzik

MUNCLINGR Vigyázat, Grófnő, ez nem hamutartó, ez...
GRÓFNŐ Fél talán, hogy a professzor felsejden néhány dekát?
MUNCLINGR Én... bocsánat... kérem, foglaljanak helyet... Štastná asszony, itt van valahol az tolszék... tudja, ami az után a...
ŠTASTNÁ Az után a miniszter után maradt itt.
GRÓFNŐ Remek ötlet!

Štastná hozza a tolszékét. Beleülteti a Grófnőt. Munclingr zavarodottan kapkod, kis híján vizet önt az urnába, aztán talál egy poharat, de a vödörből akar vizet merni

BLAŽENKA *(futva érkezik)* Már itt vannak a nyugdíjasotthonból. A gyerekek meg már énekelnek, ugye milyen szépen?... Mi történt?
MUNCLINGR A Grófnő rosszul van. Vizez...
GRÓFNŐ Köszönöm. A tolszék rendben, de vizet nem kérek.

Blaženka belenyúl a retiküljébe, és egy lapos üveget kínál oda a Grófnőnek

Ez az, amit nem szabad.
BLAŽENKA Egy korty biztosan jót tesz...
GRÓFNŐ A maga felelősségére... *(Mehúzza az üveget, majd vissza-adja Blaženkanak)*
BLAŽENKA Na tessék.
GRÓFNŐ Köszönöm, már sokkal jobb.
MUNCLINGR Valóban?
GRÓFNŐ Csak múltó rosszul volt. A gyomrom meg a szívem. Még mindkettő megvan, de folyton rendetlenkedik.
BLAŽENKA Igazgató úr, mehetünk.
MUNCLINGR Hozza a professzort, elfelejtkeztünk róla. Tessék parancsolni, tisztelt hölgyeim és uraim, kezdődik a susogó ligetek ünnepe.
GRÓFNŐ Egy pillanat. Volna olyan kedves, kisasszony?
BLAŽENKA Tessék?
GRÓFNŐ Még gyenge vagyok...

Blaženkanak lassan leesik a tantusz, és újra odanyújtja az üveget a Grófnőnek

Köszönöm. Most már sokkal jobban vagyok.

Odakint felcsendül a gyerekkórus éneke. Sorra mindenki kimegy. Munclingr a Grófnőt tolja

ŠTASTNÁ *(Pištalát nézi)* Én soha senkit nem téveszték össze senkivel... Biztos, hogy ismerem magát. Maga volt az, aki kiadta nekem az apust, hogy szórjuk szét. Egy egész lapátnyit adott. Potom húsz koronáért.
PIŠTALA Kérem, csak halkan, ne mondja ezt el senkinek... *(Egy bankjegyet nyom Štastná markába)*
ŠTASTNÁ Hogy én akkor milyen hálás voltam magának!
PIŠTALA Igazán nem kéne, Štastná asszony, igazán. Magán és Munclingr úron kívül senki sem tudja ezt, és nem kell megtudnia, rendben?
ŠTASTNÁ Én tudok hallgatni. Minta sír, Pištala úr.
PIŠTALA Úgy is néz ki.
MUNCLINGR Képviselő úr?
PIŠTALA Már rohanok!

Štastná a fény felé tartja a bankjegyet, aztán bele is harap. Kimegy

DODI *(előmászik a koporsóból, nyújtózik, megmozgatja a tagjait, és az ellenkező oldalon ő is kimegy)* Megyek és megkeresem.

8. jelenet

Odakint énekelnek a gyerekek. Aztán valami érthetetlen szónoklatot hallani. Bejön Diana, a megboldogultak kikészítéséhez való felszerelést hozza. Felemeli annak a koporsónak a tetejét, ahol Dodi rejtőzött az imént

DIANA Előbújhat, Dodi. Mindenki kint van, a hamvakat szórják szét. Hol vagy? Hova a fenébe tűnt ez az idióta? Dodi!
ŠTASTNÁ *(bejön)* Kéne valami, kislány?
DIANA Ne hívjon kislánynak!
ŠTASTNÁ Csak úgy kicsúszott a számon. Tudom, hogy Diana a neve. Hívott, Diana?
DIANA Nem. Megint leskelődött?
ŠTASTNÁ Úgy hallottam, mintha hívott volna.
DIANA Úgy hallotta? Mivel lövi be magát? Heroinnal? Crackkel? Nem szokott elindulni magával a padló?
ŠTASTNÁ Dianka, mi van magával? Az utóbbi időben valahogy olyan furcsán viselkedik.
DIANA Egyszerűen nekem is megvannak a magam problémái. Meg-tettem valamit, amit senkinek sem lett volna szabad megtennie, de én megtettem. Es ez egy csapásra mindent megváltoztat, az egész értékrendet, egyszerűen valaki más lesz az emberből.
ŠTASTNÁ Kislány, ne féljen. Majd elmúlik.
DIANA Nem kell vigasztalni.
ŠTASTNÁ Gondol néha másokra is, például Munclingr úrra?
DIANA Ez az én életem.
ŠTASTNÁ Hát persze. Ki másé?
DIANA Akkor hagyjanak nekem végre békét.
ŠTASTNÁ Itt vagyok például én. Mindig azt hajtogattam magamban, majd én kipakolok Štastnának: hányszor mondtam neked, öltözz melegen, de te csak azért sem, te jobban tudtad, aztán megfáztál, látod, és meghaltál, úgyhogy legközelebb fogadj szót! De aztán leesett, hogy soha többé nem látom. Hogy nem pakolhatok ki neki. Most meg? Na persze, csak az én életem, de azért...
DIANA De én még fiatal vagyok. Még van elég időm.
ŠTASTNÁ Csakhogy az ember hipp-hopp megöregszik, kislány. Észre se veszi, és már öregasszony.
DIANA Akkor meg mire várjak? Itt?
ŠTASTNÁ Hogyhogy nincs kint a többiekkel?
DIANA Engem nem érdekelnek ezek a hülye könnyfakasztó ünnepek. A papa meghibbant, azt hiszi, hogy meg tudja tartani ezt a vacak krematóriumot. Azt akarom, hogy adjá el, és menjünk el innen.

ŠTASTNÁ És hová?

DIANA Az tökmindegy. Az élők közé.

ŠTASTNÁ Azok hol vannak?

DIANA És maga hogyhogy nincs ott a többiekkel?

ŠTASTNÁ Én, kislány, egy életre kisuogóünnepeltem magam. Megyek, felmosom a ravatalozót. Állítólag délután valami nagyon nobiles temetés lesz. (Kimegy)

Diana kinyit két koporsót, de üresek. A harmadikban ott fekszik a zsákba kötött hulla, amelyet Viktora és Igor hozott. Diana elképedten csóválja a fejét, lefejt a hulláról a zsákot, aztán alátámasztja a fejét egy kispárnával, hogy jobban hozzáférjen, és munkához lát. Mintha nő lenne, úgy festi ki Kolját. Hatalmas, tar fejű babát csinál belőle. Kintről behallatszik a gyerekkórus éneke

DIANA Istenem, hogy én mennyire utálok ezt a melót... Fúj, cseppet sem tetszel, fiúka. És milyen komor képet vágsz... várj, festek neked mosolyt... fülíg ér majd a szád... Mintha az egészvilágot magadhoz akarnád ölelni, úgy mosolyogsz majd. (Kikészíti Kolját) Fess embert csinálod belőled, olyat, aki nyitott a világra. Tudod, az én problémám más: nagyon zárkózott vagyok. A mama itthagyt minket, amikor még egészen kicsi voltam, a papa rendes, de nem veszi észre maga körül az embereket, abban a hiszemben él, hogy mind önszabályozó, mint az automata mosógép. Én meg kerestem valamit, persze, halvány sejtelmem sem volt, hogy mit, de találkoztam vele... Egy nagy-nagy disznósággal. Láttam meghalni egy srácot, aki túl sokat vett be belőle... Szerettem... Petrnek hívták. Tudod, ha úgy vesszük, elég furcsa dolog ez, mert te most más leszel, igaz, csak egy rövid időre, de mégiscsak másvalaki... és ez pazar, egy rövid időre másnyennek lenni... olyan, mintha az ember meghalna, és aztán feltámadna, és máshonnan látná az életét... Hm, ragasztok neked műszempillát is, a tied alig látszik, jóformán nincs is... Csakhogy az a disznóság óriási csalás, becsapás, mert aztán visszajössz, és az, amibe visszajössz, egyáltalán nem jobb, de rosszabb... Várj, hozok egy parókát, legalább haláloed után legyen hajad... (Kisiet)

KOLJA (felül, zavarodottan körül néz. Nem ért semmit) Eee. (Kihengeredik a koporsóból, megpróbál feltápászkodni, zsákban ugrámozik. félig kifestett ábrázatával groteszk látványt nyújt) Ee. Eee? Ee.

DIANA (visszajön. Először nem veszi észre Kolját, a koporsó felé tart) Na mutasd magad...

KOLJA Eee.

DIANA Feltámadt... Ez nem lehet igaz! Petr! Petr! Segítségek!

KOLJA Eee. (Valahogy lehámozza magáról a zsákot. Hosszú hálóinget - talán halotti inget visel, odamegy a kővé dermedt Dianához, amúgy oroszosan megöleli, kétszer szájon csókolja. Aztán kitámasztja)

DIANA (kétségbeesetten törölgeti a száját, és kiabál) Segítségek! Segítségek!

A gyerekkórus elhallgat. Diana összekucorodik. Minden izében remeg

MUNCLINGR (berohan. Babusgatja Dianát) Diana, mi történt?

DIANA Feltámadt, feltámadt...

MUNCLINGR Kicsoda?

DIANA Ott... egy halott... feltámadt.

MUNCLINGR Miféle halott? Mi bajod?

DIANA Ott... Úgy nézett ki, mint Petr, amikor...

MUNCLINGR Diana, nincs itt egy corpus sem...

DIANA Ott volt. Kezdtém kifesteni, ahogy kérted, és ott volt, mosolygott, és aztán egyszerre... egyszerre csak itt állt, és én... én... feltámasztottam...

MUNCLINGR Diana, nézz rám! Mondd meg az igazat! Megint beszédted...?

DIANA Az isten szerelmére, ne kezd már megint! Semmit sem szedtem be. Hagyj végre békén! Inkább azzal a lökött tanármóddal foglalkozz!

MUNCLINGR (tiltakozik) Blaženkaival? Mi nem jut eszedbe? Mi az, hogy a tanármóddal? Nem az enyém. Hidd el, nekem is az idegeimre megy, de nem találom mást. Blaženka legalább rendes.

DIANA És piál. Hogy ment a szórás?

MUNCLINGR Azért nem kell túlzásba vinni... Diana, mi történt valójában?

DIANA Úgyse fogsz hinni nekem. Itt volt. Feltámadt.

MUNCLINGR Kicsoda?

DIANA Az ott. De már elment. És én is elmegeyek. Nem maradok itt.

MUNCLINGR Diana... várj... Beszélnem kell veled, a torkomra tették a kést, fogalmam sincs, mit csináljak... csakhogy megígértem, hogy visszafizetem azt a pénzt, de nem tudom tartani a határidőt... Várj, Diana!

Diana elmegey. Munclingr felemeli a földről a zsákot, amelyet Kolja otthagyt, álmélkodva csóválja a fejét.. Aztán a zsákot bedugja a szemeteskosárba, és Diana után indul. A gyerekkórus hangja felerősödik

9. jelenet

A gyerekek tovább énekelnek. A társaság visszatér a hamvszórásból. Blaženka tolja a Grófnőt, mögötte Píštala, a nyomukban Štastná

BLAŽENKA Olyan szép volt! Nagyon, nagyon szép!

PÍŠTALA Valóban szép ünnepség volt. Kérdelem önöktől: akarnak hallani valamit?

BLAŽENKA Igen!

GRÓFNŐ Nem!

PÍŠTALA Valóban meghatódtam. Olyan természetes, egyszerű, hogy úgy mondjam, köznapi ünnepség, olyan keresetlen búcsú, a halál mint valami örök és emberi... az egész szertartás őszinte pátosza...

BLAŽENKA Különösen az ön beszéde, képviselő úr. Ahogy az égről beszélt, amelyik szintén a halottakat siratta, és a szánalomról meg a kötelességérzetről, amelyet a ki nem kértek testáltak ránk... És aztán az igazságosságról és a felelősségről meg az egyén szabad elhatározásáról, hogy elhamvasztatja és szétszórhatja-e magát. Fantasztikus volt.

GRÓFNŐ Egyre azt vártam, mikor sírja el magát.

PÍŠTALA Köszönöm. Nehezemre esett, de végül sikerült erőt vennem magamon.

ŠTASTNÁ Látszott is, hogyan küzd magával.

GRÓFNŐ Meg vagyok hatva. Annál is inkább, mert ez a földterület valaha a családunké volt.

PÍŠTALA Ez a földterület? Az ön családjáé?

GRÓFNŐ Über allen Gipfeln ist Ruh

In allen Wipfeln spürt du

kaum einen Hauch

Die Vögelein schweigen im Walde.

Warte nur, balde

Ruhest du auch.*

Goethe. Még nem vagyok teljesen szklerotikus.

Doležal és Kšindl jön be. Píštala nem túlságosan örül nekik

DOLEŽAL Na ne! Kit nem látnak szemeim?

KŠINDL Nahát, ez aztán a meglepetés!

GRÓFNŐ Nem ismerem az urakat.

PÍŠTALA Az urak...

DOLEŽAL A nevem Bohumil Doležal, ez pedig itt...

KŠINDL Kšindl. Karel. Így hívnak. Örvendek.

DOLEŽAL Mi vagyunk... mi ketten... a Főnix temetkezési cég. Fair play játszunk, ez köztudottólunk.

GRÓFNŐ Hm, tehát újra színen az összes patkányfogó. Tudják, én szeretem a patkányfogókat. Várom, mikor jelennek meg, mert ez a jeladás, hogy indulhatok.

KŠINDL Micsoda? Miféle patkányfogók?

" Csupa béke minden / orom. / Sóhajnyi szinte / a lombokon / a szél s megáll. / A madár némán üli fészket. / Várj; a te békéd / sincs messze már. (Goethe: Vándor éji dala II. Szabó Lőrinc fordítása)

DOLEŽAL Patkánymentesítést már nem végzünk, az tavalyelőtt volt...
PIŠŤALA Én sem igazán értem, Grófnő...
GRÓFNŐ Nem baj. Nekem sem muszáj mindent értenem. Egy kicsit
átfáztam odakint... Nem akadna valami innivaló?
ŠŤASTNÁ Kér teát?
GRÓFNŐ Ezt meg hogy érti? Vodka nincsen?
ŠŤASTNÁ Bocsánat, bocsánat.

*Štastná kimegy a Grófnővel, de előtte még jelentőségteljes pillantást vet
Pištálára, aki kérőn az ajkára teszi az ujját*

BLAŽENKA Uraim, kérek urológiai teát? Štastná asszony szomorú-fűzből
főzi. Maguk ismerik a képviselő urat?
KŠINDL Régi barátok vagyunk.
PIŠŤALA Így is lehet mondani.
DOLEŽAL Mára szertartás alatt meg akartam kérdezni... Hol talált rá önre,
kisasszony, a Munclinger? Ön többre volna hivatott. BLAŽENKA Ó,
dehogy...
KŠINDL Komolyan, inkább manőkennek kéne mennie vagy...
BLAŽENKA Maguk tréfálnak, uraim.
DOLEŽAL Mi nem szoktunk tréfálni. Mi fair playt játszunk. Ez köztudott
rólunk.
PIŠŤALA Sajnos.
KŠINDL Ez ugyan egy szép krematórium, meg egyáltalán, de önnek akkor
is máshol volna a helye, kisasszony.
BLAŽENKA Valamikor tánctanárnő voltam...
DOLEŽAL Komolyan?
KŠINDL Nem adna nekem magánórákat?
PIŠŤALA Akkor én talán megyek is, megnézem a Grófnőt...
DOLEŽAL Maradjon csak, képviselő úr...
KŠINDL Hát persze... maradjon csak... velünk, a néppel...
PIŠŤALA Természetesen, hiszen a kormánypárt tagja vagyok, én csak
azért... mert talán van valami mondanivalójuk...
DOLEŽAL Blaženka kisasszony, nem hívná ide Munclinger urat? Sze-
retnének beszélni vele...
PIŠŤALA Most bizonyára sok dolga van...
KŠINDL Azért biztosan szakít egy kis időt ránk.

Blaženka kelleetlenül indul kifelé

DOLEŽAL Na mi van, beszélte velem?
PIŠŤALA Egyelőre csak céloztam neki a dologra. Hogy a törvény változni
fog, hogy a krematóriumokra más jogszabályok lesznek érvényesek,
hogy emelni fogják az adókat, hogy a kamatokat senkinek sem engedik
el majd...
DOLEŽAL Kellően ráijesztettél?
PIŠŤALA Céloztam rá, hogy egy erősebb partner segíthetne rajta. És hogy
tudnék ilyet ajánlani...
KŠINDL Méghogy partner! Egy fenét! Adja fel, és kotródjon a húsos-fazék
mellől. Fizetni nem tud, úgyhogy egyszerűen átvesszük a céget. A
gyerekek lába szörnyű gyorsan nő.
PIŠŤALA Ezt így nem mondhatom a szemébe.
DOLEŽAL Már mért ne mondhatnád.
PIŠŤALA Mert ezt még a Munclinger se venné be.
DOLEŽAL Kell a dohány, mégpedig villámsebesen.
PIŠŤALA A dohány... Tudjátok, kinek van pénze? Az öreg Grófnőnek. Azt
beszéli róla, hogy mindannyiunkat szőröstül-bőröstül megvá-
sárolhatna.
DOLEŽAL Ő tuti, hogy nem fog kölcsönadni.
KŠINDL Fizettünk neked. És nem is kis pénzt. Nagyon szarul állunk,
fünek-fának tartozunk... Es Irenkának már harminchetes lába van...
PIŠŤALA De hát az normális, a harminchetes láb...
KŠINDL Tizenegy éves korban?
DOLEŽAL Ez nekünk nagy érvágás, és nem is lehet költségként elszá-
molni, az ilyen vesztegetési pénzt...
PIŠŤALA Kérlek, ne sérteges. Engem nem lehet megvesztegetni, elvből
ellenzem az ilyesmit.

KŠINDL Na persze. Ez köztudott rólad.
DOLEŽAL Figyelj, ezer éve ismerjük egymást, vagy nem? Nagyon jól
tudod, hogy eleget tudunk rólad.
PIŠŤALA És te is tudod, hogy én is rólad.
KŠINDL Akkor legalább nem fogjuk átverni egymást.
PIŠŤALA Ilyesmire soha nem vetemedtem.
DOLEŽAL Mért, én talán igen? Mi fair playt játszunk.
PIŠŤALA Ez köztudott rólatok.

*Viktora jön be, a nyomában Igor, aki a félfának támaszkodva megáll az
ajtóban*

Hát akkor addig is viszontlátásra, uraim. Igazán jól elbeszélgettünk...
Adják át üdvözetemet...

*Doležal és Kšindl kénytelenek távozni, bár láthatólag nagyon nem
akaróznak nekik*

PIŠŤALA *(némán Igorra mutat)* Ez meg ki?
VIKTORA Ez? Takarító.
PIŠŤALA Furán néz ki.
VIKTORA Nem helybéli.
PIŠŤALA Aha...
VIKTORA Na... beszélj! Ráijesztettél?
PIŠŤALA Nincs sok mondanivalóm...
VIKTORA Shit, my boy. Végtére is egy rakás pénzt kaptál tőlem,
úgyhogy... jól tudod, milyen helyzetben vagyok, ez nem vicc, egyszerre
ennyi kiadás, elszámolni sem tudom... tartásdíjat fizetni, adósságot
fizetni, bérleti díjat fizetni, örző-védőket fizet-ni...
PIŠŤALA Meg kurvákat!
VIKTORA Megálljon a menet, ezzel meg mire célzol?
PIŠŤALA A szentségit, mit képzeltek ti rólam? Hogy varázsló vagyok?
Nem tudok mindent elintézni egy varázsütésre. Jeleztem Munclingernek,
hogy a helyzete teljességgel kilátástalan, de talán volna számára egy
előnyös ajánlatom...
VIKTORA Ez kevés. Gyorsan le kell bonyolódnia a dolognak, mert
engem meg mások szorongatnak. A bizniszben fő a gyorsaság.
PIŠŤALA Csakhogy az én pozíciómban óvatosnak kell lennie az em-
bernek, nem exponálhatom magam.
VIKTORA Nincs időm hosszas magyarázkodásra. Délután egy fontos
temetés lesz itt, estére pedig tető alá kell hoznia dolgot, különben...
nyakig leszek a szarban, kicsinálnak, és te egy bűdös fityinget sem
kapsz. Megértetted, oké?
PIŠŤALA Nem vagyok hülye. Miért nem kérsz a Grófnőtől? Csak neki van
pénze.

Blaženka kíséretében bejön Munclinger

Köszönöm, tolmácsolom a parlamentben a jó kívánságait.
VIKTORA Micsoda?
PIŠŤALA Tolmácsolom a jó kívánságait parlamenti képviselőcsoportunk
minden tagjának.
VIKTORA Ide figyelj...

Pištala bokán rúgja

(Végre megérti) Mondja meg nekik, hogy legközelebb mi, amerikasok is
rájuk szavazunk majd, már amennyiben megörvendeztetnek bennünket
azzal... úgy, mint eddig...
MUNCLINGER Nem zavarok?
PIŠŤALA Dehogy, dehogy. Az úr... mit mondott, hogy is hívják?
VIKTORA Viktor Viktora... marha...
PIŠŤALA Viktorin úr éppen menni készül.

Viktora kifelé indul, Igor némán követi

BLAŽENKA *(körülnéz)* De hát az előbb még itt voltak...

PÍŠTALA Már elmentek, de üdvözlük a kisasszonyt. Én is köszöntöm
MUNCLINGR Menjén, Blaženka!

Blaženka kelleetlenül kimegy

Van valami jó híre a számomra? Maga az utolsó reményem, Píštala úr...

PÍŠTALA Nehéz ügy ez. Munclingr úr. Ha nem volna a - hogy úgy mondjam - régi barátságunk, más kedvéért bizony nem tenném meg. Még saját magamnak sem próbáltam soha kijárni semmi ilyesmit. De ha magáról van szó...

MUNCLINGR Igazán le vagyok kötelezve.

PÍŠTALA Sajnos, nem megy a dolog. Igaz, hogy a kormánypárt tagja vagyok, de... Próbálkozásom kudarcba fulladt, nem szívesen mondom ezt...

MUNCLINGR Tehát... semmi.

PÍŠTALA Beszéltem a bankkal, beszéltem a pénzügyi hivatal vezetőjével, próbálkoztam a minisztériumban... rossz idők járnak. Mindenki kitérő választ adott.

MUNCLINGR Akkor mindennek vége.

PÍŠTALA Még teszek egy kísérletet, de félek, hogy... az én kapcsolataim sem segítenek...

MUNCLINGR Uramisten.

PÍŠTALA Talán ha..., de nem, ez valószínűleg nem tetszene önnek.

MUNCLINGR Van még valami lehetőség?

PÍŠTALA Lehet, hogy... találna egy partnert, aki kezességet vállalna...

Tudja, manapság már briliánsra sem adnak kölcsönt... MUNCLINGR De akkor ki vállalná értem a kezességet?

PÍŠTALA Talán akadna valaki a hitelezői között, vagy...

MUNCLINGR Már értem. De köszönöm a fáradozását...

PÍŠTALA Sajnálom, hogy nem tehettem többet önért... annak idején, amikor nem tudtam, mitévő legyek, ön is segített...

MUNCLINGR Nem számít. Ilyen az élet. Köszönöm. *(Gyorsan kimegy)*

PÍŠTALA *(kis ideig még ott marad. A fejét csóválja)* Fúj, micsoda randa világ! *(Ő is kimegy)*

10. jelenet

Blaženka szalad be. Hirtelen szembetalálkozik Doležallal

BLAŽENKA Igazgató úr...

DOLEŽAL Ez aztán a véletlen, Veselá kisasszony!

BLAŽENKA Juj, de megijedtem magától.

DOLEŽAL Hát olyan borzasztóan nézek ki?

BLAŽENKA Tulajdonképpen nem. De összetévesztettem valakivel.

DOLEŽAL Maga férjénél van?

BLAŽENKA Nem vagyok.

DOLEŽAL Szeretem a mély nőket, engem nem az előnyös fizikai tulajdonságok érdekelnek. Tudja, eddig nem volt szerencsém, két-szer, vagyis háromszor váltam el, a szüleim is elváltak, még kamaszkoromban, én aztán tudom, mi a magány. Hiszen tartásdíjat fizetek. Szokott verset olvasni? Van telefonja?

BLAŽENKA Nincs...

DOLEŽAL Kár, felhívhattam volna... Nem jönne el velem egyszer moziba vagy kávéházba?

BLAŽENKA Itt nincs mozi.

DOLEŽAL Nem baj.

BLAŽENKA Tudom... És kávéház sincs.

DOLEŽAL Akkor valahova máshova. Blaženka kisasszony... mondjon igent.

BLAŽENKA Én nem is tudom... Kérem, ne most... Majd később, a temetés után, jó?

DOLEŽAL Megvár majd?

Blaženka bólint

(Rámosolyog. Zsebében megszólal a mobil. Kicsit odébb megy, és telefonál) Halló? Én vagyok az. Hogyhogy nem jött semmi a szám-

lára? Ne ordíts. Már ott kéne lennie... vagy lehet, hogy mégsem küldtem el? Hát persze hogy van pénzem... mért ne lenne, illetve persze hogy nincsen, de elküldöm... légy egy kis megértéssel, nem nyomom a pénzt...

Blaženka indulna kifelé, de szembetalálja magát az érkező Kšindlrel

KŠINDL Nahát micsoda véletlen, Veselá kisasszony!

BLAŽENKA Kšindl úr...

KŠINDL Hogy magácska milyen csinos! Férjénél van?

BLAŽENKA Furcsa, hogy ezt kérdezi.

KŠINDL Vagy elvált?

BLAŽENKA Nem, még hajadon vagyok... ma valahogy mindenki ugyanazt kérdezi tőlem.

KŠINDL Én elváltam, és egyedül nevelem a gyerekeimet. Nem hívhatnám meg valamikor egy pohár borra? Vagy egy kávéra? BLAŽENKA Nem is tudom... Ha várna egy kicsit... majd a temetés után... most sok a dolgom...

KŠINDL Akkor várok. Szeretnék végre olyasvalakivel elbeszélgetni, akit más is érdekel, nem csak a pénz. Pont elég, hogy a Václavnak már negyvenötös kell... Ekkorát nem is lehet kapni.

BLAŽENKA Miről beszél? Miféle negyvenötösről?

KŠINDL Maga tényleg táncitanárnő?

BLAŽENKA Igen. Eredetileg.

KŠINDL Tudja, én... Még nem mondtam senkinek, de... Világéletem-ben szerettem volna megtanulni tangózni. Ez volt az én titkos álmom.

Időközben visszajött Doležal, és most féltékenyen figyeli a jelenetet

Tangó... az a dél-amerikai...

DOLEŽAL Miféle tangó?

KŠINDL Argentín... Egy filmben láttam. Mintha egy másik világból való lett volna... de hiába próbálkoztam, nem ment.

BLAŽENKA Várjon... megpróbáljuk... A tangót nagyon szeretem... a járási versenyt is megnyertem belőle... *(Feltesz a gramofonra egy tangólemezt, énekel magának, elkezd tanítani Kšindlt)*

Doležal féltékeny

Argentína izzó ege alatt,
mintha ma lett volna, most is látom
Dolores lángoló tekintetét,
ahogy összesimulva táncoltuk a tangót,
csak mi és az árnyékunk...
A hintaágyakban barna bőrű svihákok,
Félénk kislányok, a bárban a dohányt nem
nehéz elverni, babám...

Ne lépjön folyton a lábamra. Adja át magát a ritmusnak... az egész medencéjével, Kšindl úr. Az egész medencéjével.

DOLEŽAL Ez csak azt a medencét ismeri, amiben a strandon fürödni lehet. Soha életében nem fogja megtanulni. Totál tehetségtelen.

KŠINDL Te vagy tehetségtelen. Gyere csak, próbáld meg!

BLAŽENKA Na jöjjön, Doležal úr! Megpróbáljuk.

DOLEŽAL Köszönöm, de inkább nem...

BLAŽENKA *(tanítgatni kezdi Doležalt)* Ne ilyen mereven, Doležal úr... engedje el magát, lazítson...

DOLEŽAL Lépés, csúsztatás, lépés, csúsztatás...

KŠINDL Tudtam én, hogy szemeryi tehetséged sincs hozzá. A tangó, az valami magasabb rendű. Te és a tangó! Ahhoz te hülye vagy.

DOLEŽAL Ezt te mondd? Te, te félagyalágyult?

Összeverekcszenek, a földön hempergőznek, Blaženka rémülten menekül. Aztán egyszerre csak megszólal a mobil. Doležal és Kšindl abba-hagyják a verekedést

NYINA (*bejön, a kezében mobil*) Magukat keresem, uraim. Üzenetem van a számukra. Mogilevics úr az üdvözlését küldi. Mogilevics úr a barátjuk, de nagyon csúnyát álmodott magukról.
KŠINDL Ez meg mit jelent?
DOLEŽAL Hogy most azonnal kell neki a pénz.
NYINA Hogy maguk milyen okosak, uraim! Viszlát.
KŠINDL Ha lenne szíves megmondani neki... mi igyekszünk, de... el se tudja képzelni, mi pénz megy el vesztegetésre... mindenkit meg kell kenni... minden hivatalnokot, minden zsarut... rengeteg pénz-be kerülnek... ráadásul semmit sem intéznek el, el se tudja képzelni... Hiszen mi... Irenkái már negyvenhárom...
DOLEŽAL Mit magyarázkodsz? Gyere, menjünk!

Doležal és Kšindl csüggedten kimegy. Nyina egyedül marad a színen, meglepi Dodi hirtelen felbukkanása

NYINA (*rémülten hátrál*) Nyet, én még nem akar meghalni... még nyet.
DODI A nevem Dobromil, de a haverjaim Dodinak szólítanak.
NYINA Maga lenni... ott. A koporsóban.
DODI Igen, én voltam az.
NYINA Maga... halott. DODI
Nem, élő...
NYINA Élő halott? Mit akarni tőlem?
DODI Nyina... Én beleszerettem magába. Eszeveszetten, örültem és igazából. Szerettem.
NYINA Maga bolond. Halott bolond.
DODI Valami hasonló.
NYINA Maga kábítószert szed?
DODI Néha. De ennek semmi köze hozzá, hogy szeretem magát. Azt hittem, Dianát szeretem, de nem. Magát szeretem.
NYINA Maga biztos, maga tudni, mi az, szeretni?
DODI Hát persze. Gyarapítani a gyöngédség világtartalékát.
NYINA Maga nemcsak bolond, maga halott költő?
DODI Rájött!
NYINA Én is bolond kicsit.
DODI Szeretem.
NYINA De ez veszélyes.
DODI Egy tapodtat sem tágitok maga mellől.
NYINA Az még veszélyesebb...
DODI Nem ráz le többé.

Együtt mennek ki

11. jelenet

Munclingr jön be, szemmel láthatóan mély depresszióban. Valami tervrajzot nézeget. Leül egy koporsóra, aztán belefekszik, és olvas

BLAŽENKA (*feltűnik*) Igazgató úr?
MUNCLINGR Tessék?
BLAŽENKA (*megpillantja és felsikít*) Jesszusom!
MUNCLINGR Ne kiabáljon!
BLAŽENKA De amikor úgy megjijedtem, igazgató úr! Mit csinál ott?
MUNCLINGR Pihenek. Es ne sikítson!
BLAŽENKA Mi baj, igazgató úr?
MUNCLINGR Gondjaim vannak, Blaženka.
BLAŽENKA Nagyon levertnek látszik.

Munclingr kikészülődik a koporsóból. Valami nyomta, felemeli a koporsó aljáról a revolvert, meglepetten bámulja

(*Újra sikoltozni kezd*) Ne, ne tegye!
MUNCLINGR Mit?
BLAŽENKA Azt hittem, öngyilkos akar lenni!
MUNCLINGR Aha! Nem, ezt a koporsóban találtam... hogy kerülhetett ide?
BLAŽENKA Nem szabad ennyire a szívére vennie!
MUNCLINGR Annyira a szívemre veszem?

BLAŽENKA Olyan szomorú mindig.
MUNCLINGR Szeretem az ügyfeleimet. Szeretem ezt az egészet itt. De adósságaim vannak. Minden egyre drágább, és mindenki pénzt akar.
BLAŽENKA Én nem, igazgató úr. Én szeretem a munkámat. Hányszor táncra perdülök a ravatalozóban, csak úgy, örömben, vagy mert jól sikerült egy-egy temetés... Vagy amikor bejövök ide, és érzem a virágok illatát... Nekem akár le is faraghatna a fizetésemből, igazgató úr.
MUNCLINGR Az nem húzna ki a bajból, Blaženka kisasszony. Én rendesen törlesztem az adósságaimat. A mi családukban mindig ez volt a szokás. (*Zsebre vágja a revolvert. Leteszi a papirokat*)
BLAŽENKA (*nézegetni kezdi őket*) Mutassa csak, igazgató úr! Milyen szép! Mi ez?
MUNCLINGR Á, semmi. Csak amolyan játék... Diana nem volt otthon, úgyhogy leültem rajzolgatni... hogy hogyan is kellene ennek itt kinéznie egyszer. A jövő krematóriuma. Csak álmodozom... Négy torony, mint négy elem, az egyikben a koporsóraktár, a másikban a hűtőház, a harmadikban a hamvasztókemence, a negyedik toronyban az előkészítő és az irodák, a kupola alatt a ravatalozó... körben a temető, mint egy park, kis tóval a közepén...
BLAŽENKA Mondanom kell magának valamit... Én... Már régen...
MUNCLINGR Blaženka, krematóriumban vagyunk, valaki meghallhat bennünket.
BLAŽENKA Hát csak halljon.
MUNCLINGR Nem, inkább ne...
BLAŽENKA Muszáj elmondanom...
MUNCLINGR Nem muszáj, kérem, ne mondja...
BLAŽENKA Igazgató úr...
MUNCLINGR Ne mondja, mindent elrontana. Örülök, hogy itt dolgozik, nagyon sokat segít nekem, nem is tudom, hogy boldogulnék maga nélkül, de... de ez minden, érti, kollégák vagyunk, talán megért engem... semmi több... de nem szeretném elveszíteni... tényleg...
BLAŽENKA Akkor...
MUNCLINGR Es ez most nehéz időszak... annyi gondom-bajom van...
BLAŽENKA Értem.
MUNCLINGR Ne haragudjon. Nem is érdemlem meg magát.
BLAŽENKA Hogyan segíthetnék?
MUNCLINGR Köszönöm.
BLAŽENKA De...
MUNCLINGR Ne, Blaženka, nagyon szépen kérem... ne rontsa el... én nem az vagyok, akinek hisz, nem is vagyok méltó ilyen mély érzésekre, én... bocsánatot kell kérnem magától.
BLAŽENKA Nincs miért bocsánatot kérnem. Hát akkor... minden jót.
MUNCLINGR Magának is... (*Kimegy*)
BLAŽENKA (*üldögél egy ideig, sirdogál, aztán előhúzza a lapos üveget, feltesz valami komorzenét, és inni kezd*) Olyan boldogtalan vagyok!

Lassan besötétedik

Szünet

12. jelenet

Diana jön be, és ott találja a siránczó Blaženkát, üveggel a kezében. Blaženka spiccesnek látszik. Diana ki akarja kerülni, de Blaženka észreveszi, és utánakiabál, visszahívja. Hátral felbukkan Kolja: feszülten és gyöngéden figyeli Dianát

BLAŽENKA Ne menjen el, Diana... nem akarok egyedül lenni.
DIANA Mi történt?
BLAŽENKA Már semmit sem várok... Már semmi jóra nem számíthatok az életben... Csak abban reménykedem, hogy újraszületek, és valami állatka leszek... aranyos kis háziállat, amit szeretnek...
DIANA Micsoda?

BLAŽENKA Olyan boldogtalan vagyok. *(Csuklik)*
DIANA Hány ezrelékre boldogtalan?
BLAŽENKA Te aztán nem tehetsz nekem szemrehányást, kislány. DIANA Ne szólítsd kislánynak! Ezt még az apámtól sem tűröm el! BLAŽENKA A papád... ah, istenem. Ő csak corpusokat lát maga körül.
Az embereket észre sem veszi... Lehet, hogy jobb is így...
DIANA Hagyja békén! Különben is, mért kell nekem végighallgatnom a maga siránkozását?
BLAŽENKA Mert jót akarok nektek. Az ember nem csak corpus, az embernek lelke van. A lélek miatt kell igyekeznünk, hogy jobbak legyünk... *(Csuklik)* ... Hogy megváltozzunk. Ha megváltoznál... DIANA Én már nem fogok megváltozni. Nem is akarok. Már nem. Ilyen maradok.
BLAŽENKA És ha így semmi értelme?
DIANA Nem baj. Nem ez a lényeg. Nem fogok megváltozni.
BLAŽENKA Nem akarsz jobb lenni?
DIANA Nem az a lényeg, hogy megváltozzunk. Hanem hogy megismerjük önmagunkat. Annak, aki átélte azt, amit én, annak nem tanács kell, hanem valaki, aki nem bánik vele kesztyűs kézzel, aki köp rá, ha nyafog, hogy ezt akarod vagy amazt, valaki, aki egyszerűen fenéken billent. De mit beszélek én itt magának. Maguk nyárs-polgárok ezt sohasem fogják megérteni.
BLAŽENKA Kislány...
DIANA Kislány, kislány, kislány! Szálljon le rólam!
BLAŽENKA Az élet értelme az áldozathozatalban rejlik.
DIANA Mindenki szálljon le rólam! *(Kimegy)*
KOLJA *(eddig mozdulatlanul ült a koporsók között, utánatámolyog)* Eee.
BLAŽENKA Uram, halló... mit keres itt... ide idegeneknek tilos a belépés... várjon... a hamvakat kinn szórják szét... Várjon! *(Bizonytalan léptekkel Diana és Kolja nyomába ered)*

13. jelenet

Nyina, a nyomában Dodi

NYINA De én nem szabad. Számodra nem.
DODI Nem baj.
NYINA Mondani meg nekem, mit akarni tőlem.
DODI Szeretlek.
NYINA De hát mi már lefeküdni egymással, dorogoj moj, amore csinálni, ingyen, sto akarni még?
DODI Mondtam már neked... gyarapítani a gyöngédség világtartalékát.
NYINA Az meg mire jó?
DODI Az valami olyasmi, mint a karácsony, a szeretet ideje..., hogy a lehető legtovább tartson... egész évi erotikus karácsony...
NYINA Karácsony? Mit akarni a karácsonnyal? Mi odahaza az újévet meg a húsvétot szeretni. A karácsony... az kevés, megszületni, azt mindenki tud, de feltámadni a halottaiból, az már valami.
DODI Író is vagyok. Színdarabokat írok.
NYINA A színház, az szép. De én még soha nem látni színházat.
DODI Még csak az előkészületeknél tartok. Először is meg kell ismer-nem a világot. Minél jobban. Minél többet kell tudnom róla. És ebben te fogsz nekem segíteni.
NYINA De én csak egy közönséges prosti, Dodi. Ötven márkáért mindenki megkapni engem. Jobb meggondolni, tényleg szeretni engem?
DODI Soha a bűdös életben nem volt ötven márkám.
NYINA Az nem sok.
DODI Egyszer majd írok egy színdarabot, egy krematóriumban fog játszódni, és mind szerepeltek majd benne.
NYINA Én is?
DODI Te NYINA Én a főszerepben?
DODI Nem, mellékszerepben, de fontosban.

NYINA Te kellemesen meglepni engem. Te nem hazudni. Te költő.
Kutyuskám, én szívesen lenni veled mindig... de én a Viktora úrnak lenni a tulajdona.
DODI Hogy lehetsz valakinek a tulajdona? Hiszen ember vagy. NYINA Én ember, de prostituált is. Mogilevics eladni engem a Viktorának.
DODI De hát ez nem maradhat így!
NYINA Na és mit akarni csinálni? Van neked pénz? Neked semmi van.
Kutyaszar van neked... Mit kezdeni?
DODI Majd meglátod. Elintézem.
NYINA Te nem intézni el semmit! De én szeretni téged, hogy legalább akarni.
DODI Majd meglátjuk.

Nyina kimegy, Dodi természetesen követi

14. jelenet

Štastná betolja a Grófnőt. A tolószék oldalán tálca, rajta üveg és poharak

GRÓFNŐ *(időnként kortyol egyet a poharából, jó kedve van. Egyfolytában mesél)* Magát nem zavarja a holtak társasága?
ŠTASTNÁ És maga nem fél a haláltól?
GRÓFNŐ Asszonyom, a halálfélelem nem függ a megismeréstől. Az állatok nem tudják, mi a halál, mégis félnek. Csakhogy az életnek valószínűleg rövidnek kell lennie, hogy földi létünk röpké voltával szemben kidomborodjék az örökkévalóság.
ŠTASTNÁ Egy szót sem értek abból, amit mond.
GRÓFNŐ Ahol mi vagyunk, ott nincs a halál, ahol meg a halál van, ott nem vagyunk mi. Elveszettnek tekinteni, amit nem lehet elveszíteni, ez örültség... töltsön még. A halálban bölcs az ember. Egészségére.
ŠTASTNÁ Nem lesz rosszul?
GRÓFNŐ No... vodkától rosszul még sohasem voltam, de jól annál gyakrabban.
ŠTASTNÁ Es valami mástól?
GRÓFNŐ Nem emlékszem. Štastná asszony, mit iszik manapság az új elit?
ŠTASTNÁ Mondhatom, szép kis elit ez az új elit, Grófnő. Evőeszközzel enni nem tudnak, viselkedni nem tudnak, a legdrágább koporsókat veszik, aztán hemzseg a helyesírási hibáktól a sírfelirat. A Muncingr úrnak pedig majd megszakad tőle a szíve.
GRÓFNŐ Szereti a Muncingr urat?
ŠTASTNÁ Nagyon rendes ember.
GRÓFNŐ Még ha olyan morbid is?
ŠTASTNÁ Az mi?
GRÓFNŐ A morbid? A halál szerelmese.
ŠTASTNÁ Ja? Hát akkor tényleg az.
GRÓFNŐ Na, a halottak legalább nem nyilvánulnak meg.
ŠTASTNÁ Tudja, hogy nem is csodálkozom a Muncingr úron? Egy ideig a Központban voltam takarítónő, és ott az egyik titkár állandóan tökrészeg volt, a másik folyton káromkodott, a harmadikat a rendőrök vitték el, mert meztelen kisfiúkat fényképezett...
GRÓFNŐ Hinné, hogy egy időben vécésnéni voltam? Nem is volt olyan szörnyű, mindenesetre annál sokkal jobb volt, mint amikor kalauznőként dolgoztam. A klozetten udvariasabbak az emberek.
ŠTASTNÁ Itt csendesek és kiegyensúlyozottak az ügyfelek. Hallgat-nak és senkit sem szekálnak. A Muncingr úr pedig tud bánni velük.
GRÓFNŐ Van benne valami... Az emberek már elszoktak a halottaktól, nem tudnak mit kezdeni velük. Velem sem igen tudnak mit kezdeni.
ŠTASTNÁ Én megtanulnám. Mondja csak, felséged, ez a földterület tényleg a magáé?

GRÓFNŐ Mondjuk úgy, hogy családi birtok. Maga talpraesett nőszemély, tetszik nekem. Jöjjön, mutassa meg ezt a maguk kapitalista kolumbáriumát! Idézett már valaha szellemet?

ŠTASTNÁ Isten ments! A szellemekkel nem jó viccelni.

Kimennek

15. jelenet

VIKTORA (*megállítja Píšťalát*) Na mi van, hogy áll a dolog? Már kezd forró lenni a talpam alatt a talaj... mindjárt kezdődik a temetésem, és utána már késő lesz!

PÍŠTALA Mindennek megvan a maga ideje. Hagyd, hogy tegyem a dolgom, szép lassan, apránként, tudom, hogy mit csinállok.

VIKTORA Csakhogy én nem látom, hogy bármit is tennél értem.

PÍŠTALA Biznod kell bennem!

VIKTORA Rá is faragnék. Hagytad, hogy megvesztegessenek, de a kisujjadat sem mozdítottad!

PÍŠTALA Ez teljességgel, tökéletesen helytelen megfogalmazás.

VIKTORA Ez közönséges korrupció!

PÍŠTALA Nem, az lett volna korrupció, ha csináltam volna valamit. Így nem az. Így csak emberedre akadtál. Ez az új etika, Viktora, ebbe mindnyájunknak bele kell nyugodnunk, hidd el, nekem sem könnyű.

VIKTORA Majd meglátjuk.

PÍŠTALA Nem látjuk meg. Már láttuk. (*Kimegy*)

Viktora kiköp. Meghallja Doležal lépteit, gyorsan behúzódik a katófalk mögé. Bejön Doležal. Telefonon beszél valakivel. A túloldaltól Kšindl közeledik

DOLEŽAL Halló, mama? Nem, egyelőre még nem, de sínen van a dolog.

Hát persze, amint pénzhez jutok, rögtön elküldöm neki a tartásdíjat... Szóval megint hívott... Mama, ne aggódj, nem csinállok semmi rosszat... Kérlek, ne kezd megint, hogy mért nem megyek a postára dolgozni...

KŠINDL Halló, Kačenka? Milošnak még mindig hasmenése van? Ne adjatok neki tejet! Ha Václav azt akarja, hogy vegyek neki cipőt, mossa meg a lábát... Hogy mit akartok? Fagyaltot? Már megint? Hogyhogy egy héttel ezelőtt, még egy hete sincs...

VIKTORA (*kilép mögójük*) Mindent hallottam, oké? Ha azt hiszitek, hogy majd valahogy kiambuláljátok a hátam mögött, hát nagyon tévedtek.

DOLEŽAL Hagyd ezt! Mi fair playt játszunk.

KŠINDL Ez köztudott rólunk.

VIKTORA Hát ez az.

DOLEŽAL Ha azt hiszed, Viktora, hogy átrázhatok minket...

VIKTORA Hogyan gyanúsíthatok ilyesmivel!? Engem!

KŠINDL Hát ez az.

VIKTORA Talán nem megy a temetkezési vállalatotok? Rosszul álltok?

Nem jönnek az ügyfelek?

KŠINDL Hát nem könnyű. Errefelé egészségesek az emberek.

VIKTORA Túl sokáig élnek?

DOLEŽAL Megkértük a doktorokat meg a zsarukat is, hogy jelentsenek nekünk minden halálesetet, csakhogy manapság azt se tudják, mennyit kérjenek.

KŠINDL Merthogy mindenki megkeni őket.

DOLEŽAL Így aztán kőpnek mindenkire. Nem csoda, hogy nehezen boldogul az ember.

KŠINDL Legalább a gyerekek lába ne nőne olyan rohadt gyorsan.

VIKTORA Mért pont a temetkezési bizniszben akarjátok megcsinálni a szerencséteket?

DOLEŽAL És te, zöldségeském?

VIKTORA Az már régen volt! Most project manager vagyok. Ti viszont... az egyikötök szobafestő és mázó, a másik meg... te mi vagy, Kšindl?

KŠINDL A Főnix cég üzletkötője.

VIKTORA Úgy értem, eredetileg.

KŠINDL Ja úgy... Taxiztam.

DOLEŽAL A szobafestés... az valóságos művészet.

VIKTORA Úgy rémlik, s remélem, nem tévedek, hogy némiképp le voltál csukva, de hogy miért, azt már elfelejtettem.

DOLEŽAL Dolgoztam pár lakásban, amiket aztán kiraboltak... és rám kenték az egészset. Ártatlanul ültettek le.

VIKTORA És tőled miért vonták be az iparendélyt, Kšindl?

KŠINDL Mert irigyeltek, hogy sokat keresek, és szemét módon kerítéssel védőt. Hát te mért nem maradtál Amerikában, ha egyszer karriert csináltál ott?

VIKTORA Hát tehetek én arról, hogy hazafi vagyok? Haza kíváncsoztam. Hogy segítsék a szülőházamnak. Uraim... mért nem egyezünk meg?

DOLEŽAL Mert félünk egymástól.

VIKTORA Én nem félek tőletek.

KŠINDL Meg is nézhetnéd magad, ha nem félnél.

DOLEŽAL De ha egyszer félünk egymástól... te tőlünk, mi tőled, mindhárom attól a képviselőtől...

KŠINDL Aki úgy tesz, mintha valami nagy ellenálló lett volna... közben meg urnákkal seftelt...

VIKTORA Ha csak urnákkal seftelt volna. És itt van Mogilevics...

DOLEŽAL Láttad már valaha?

VIKTORA Én? Nem. Mindig a könyvelője telefonált. Ti már láttátok?

KŠINDL Isten ments. Nem akart találkozni velünk.

VIKTORA Akkor mind egyformán állunk. Oké. Ha ilyen jól ismerjük egymást, mért nem fogunk össze?

KŠINDL Na igen, mért?

DOLEŽAL Gondolod? Végül is összejöhetne a dolog... Ha együtt lépne fel.

VIKTORA Bravó! Akkor megegyeztünk?

KŠINDL Mindent elmondunk egymásnak. Ez így fair.

DOLEŽAL Mindent, de mindent. Ez így fair.

VIKTORA Természetesen. Ez így fair.

Zárt kört alkotva kezét szorítanak egymással

Most pedig menjen ki-ki a dolgára, hogyne lássanak minket együtt.

KŠINDL Főleg az a képviselő ne.

VIKTORA Hát persze, rögtön akarna valamit.

DOLEŽAL Fair playt kell játszsanunk.

Viktora ki az egyik oldalon, a másikon Doležal és Kšindl

DOLEŽAL (*halkan*) Ez kapóra jönne neki.

VIKTORA (*halkan, magában*) Ez kapóra jönne nekik. Fuck yourself, boys.

Mind a hárman kimennek

16. jelenet

A gyerekkórus énekel, Štastná betolja a Grófnőt

GRÓFNŐ Szellemet idézni az egyik szeretőm tanított meg, egy orosz menekült, de amikor rájött, hogy nincs pénzem, átpártolt egy patikusnéhoz. A szellemek aztán egész napokat eldiskuráltak velem. Főleg az egyik, akit Ottónak hívtak.

ŠTASTNÁ Márpedig nekem szent meggyőződése, hogy szellemek nincsenek. Mert ha lennének, apus már rég megjelent volna itt. Amilyen féltékeny volt világéletében. És miket mondtak?

GRÓFNŐ Volt egy mondat, amit nagyon gyakran elismételtem... Valahányszor a mélypontra voltam, megjelent Ottó, és ezt suttogta: fűtől az egészre, végül is tökmindegy... A Szent Családdal is összeismerttettem... Jézus például rengeteget bagózott. A Szentléleknek meg teniszütője volt, máig sem értem, minek. A kozmoszban könnyen elvesznek a labdák.

ŠTASTNÁ Nincs is kozmosz, Grófnő. Apus mindig azt mondta, hogy az egész csak a tudósok trükkje, hogy pénzt szerezzenek az államtól. Mi fizetjük a kozmoszt.

GRÓFNŐ Aztán mára menekült közreműködése nélkül idéztem meg a szellemeket. Isten tudja, miért, magyarul beszélünk. Az Ursten kedvenc szavajárása az volt, hogy baszd meg. Kitűnően beszélt magyarul, de egy kicsit úgy, mint aki csak ritkán használja a nyelvet.

ŠTASTNÁ Valószínűleg nem volt túl sok alkalma rá, Grófnő.

GRÓFNŐ És én meg voltam meggyőződve róla, hogy az Isten magyar.

ŠTASTNÁ Miért?

GRÓFNŐ Hát merthogy a maga képére teremtette az embereket... hogy ne nagyon értsék meg egymást. Hogy milyen szép ez a krematórium; tulajdonképpen miféle ügyfelek járnak ide?

ŠTASTNÁ Szép kis ügyfelek, mondhatom, én találkozni szoktam mind-egyikkel, vannak, akik a hátsó ajtón pófátlankodnak be, és pénzt követelnek, mások a megboldogultjaikat hordják ide, méghogy ez az új elit, viselkedni nem tudnak, gyakran még köszönni sem. Némelyiket még a központból ismerem.

GRÓFNŐ A társadalom késő ősze, Štastná. Az ezredév vége, egyedül a magányosok tömegében... Ez itt nem Svájc. Töltsön még. ŠTASTNÁ Nem is tudom... Nem kéne többet innia.

GRÓFNŐ Tudom, mit csinálok. Irány a fény!

ŠTASTNÁ Csak nehogy rosszul legyen!

GRÓFNŐ Konyaktól még sohasem voltam rosszul, de jól annál többször.

ŠTASTNÁ És hogyhogy nem Svájcban él...

GRÓFNŐ Svájc nem létezik. Amerika még létezik valamennyire, de Svájc már nem. Meg Franciaország és Anglia sem. Már csak Hongkong maradt.

ŠTASTNÁ Akkor mért nem Japánban él?

GRÓFNŐ Hongkong nem Japán.

ŠTASTNÁ És nem tökmindegy? Ottó is ezt mondta, nem?

GRÓFNŐ Irány a fény. *(Csuklik)*

ŠTASTNÁ Abba kéne hagynia az ivást.

GRÓFNŐ Hamarosan abbahagyom. Közös a sorsunk, Štastná. A maga Štastnyja meghalt, mint ahogy az én grófum is. Es most hogyan tovább? Mi legyen velem? Hagyjak mindent a távoli rokonokra, akiket nem is szeretek? Hogyisne. Füttyölök az egész bagázsra. Csupa patkányfogó.

ŠTASTNÁ Mit akar folyton azokkal a patkányokkal?

GRÓFNŐ Patkányfogók. Egyre a régi nótát fújják, de új dallamra, úgyhogy nem ismerünk rá... Vigyen ki a levegőre, úgy érzem, mintha fuldokolnék.

ŠTASTNÁ Én nem félek az egerektől.

GRÓFNŐ Aztán egyszerre csak torkig lettem a szellemekkel. Nem jöttem el meglátogatni a kórházban, ahol alkoholelvonó kúrán voltam. Szerintem ez nagy illetlenség. Csak Ottó látogatott meg.

ŠTASTNÁ Apust is bevitték egyszer az elvonóba.

GRÓFNŐ Nem volna szabad egy kortyot sem innom. Ha hinnék az orvosoknak. De persze nem hiszek. Volt egy nagynéném, Malatesta comtesse, kilencvenévesen halt meg, két csuklás között. A bolsevikok nem kobozták el a vagyonát, mert soha nem volt neki. Eletében nem evett zöldséget a káposztán kívül, kizárólag zsírral főzött, és kedvenc étele a sült oldalas volt. Napi nyolcvan cigarettát szívott, és amikor éjszaka nem tudott aludni, rumos kávéfőzött magának. Füttyül az egészre, végül is tökmindegy... mondaná Ottó.

ŠTASTNÁ Apust Alfonznak hívták.

GRÓFNŐ Miután férjhez mentem, Ottó nem jelentkezett többé. Féltékenykedett.

ŠTASTNÁ Hisz mondom, hogy apus is féltékeny volt...

GRÓFNŐ Nézzen csak nyugodtan levegőnek. Akkor talán abbahagyom a csuklást. Tudja, hogy a csuklásba bele is lehet halni? Maga mellett legalább nem vagyok teljesen egyedül. Csak félig.

ŠTASTNÁ Apus egyszer egy álló hégig csuklott, felség.

Kimennek

17. jelenet

Doležal és Kšindl bekísérik Munclingrt. Közrefogják, és nagyon győzködik valamiről

DOLEŽAL Az a Viktora csak rosszat akar magának.

KŠINDL Összeszűrte a levelet Mogileviccsele.

DOLEŽAL Hisz tudja, a nagy hatalmak!

KŠINDL Azt akarja, hogy vágjuk át Mogilevicset, és akkor Mogilevics csak vele fog együttműködni, minket szélnek ereszt... Ha vissza-szolgáltatja nekünk a corpus, Viktora nagy szarban lesz, Mogilevics rövid úton elintézi...

DOLEŽAL Segítsen nekünk, és mi segítünk magának...

MUNCLINGR Mi ütött belétek csak így egyszerre?

KŠINDL De hát világosan megmondtuk... Segítenünk kell egymásnak.

DOLEŽAL Fair módon... egyik a másikának, a másika harmadiknak.

MUNCLINGR Nem segíték. Magamon sem tudok segíteni. DOLEŽAL Mi majd segítünk, Munclingr úr, számba vesszük, miye van, és másoknak miyük van, mennyivel tartoznak magának, megállapodunk a százalékban...

MUNCLINGR Nem. Ezt nem... Erre én nem vagyok alkalmas. KŠINDL Hibát követ el... Hiszen bármi történhet magával, nem szabadna ennyire óvatlannak lennie... Mi mindenben segítenénk...

MUNCLINGR Félek az ilyen ügyletektől. Nem, ezt inkább ne! Ha adnának kölcsön, hogy kifizethessem Viktorát, ez volna a legnagyobb segítség...

BLAŽENKA *(a színpalack mögött)* Munclingr úr! Segítség!

Munclingr sarkon fordul és elmegy

DOLEŽAL Mit mondott? Te értetted?

KŠINDL Nem értettem. Kačenkának már negyvenhárom lába van, és még nő neki.

Lamentálva kimennek. A színen Igor megy át, figyel, a nyomában Kolja settenkedik, ügyelve, hogy Igor észre ne vegye. Nagyon hasonlítanak egymásra

18. jelenet

Blaženka egyedül a színpad közepén, rémülten sikítozik, Munclingr rohan be, a túloldalról Pištala, a nyomában Štastná

BLAŽENKA Segítség! Segítség!

MUNCLINGR Nyugodjon meg, Blaženka! Mi baj?

ŠTASTNÁ Mit visítózik így? Majdnem rám jött a rángógörccs.

BLAŽENKA Eltűnt! Volt, nincs.

PIŠTALA Mért, kinek kéne itt lennie?

BLAŽENKA Senkinek!

Odakintről a gyerekkórus hangja hallatszik

MUNCLINGR Várjon, szedje össze magát, kezdjük előlről! Mi történt magával?

BLAŽENKA Azt mondta, hogy készítem elő a délutáni extra lux szupertemetést. Kiválogattam a legszebb koszorúkat, amelyek még annak a popékesnek a temetéséről maradtak, bekentem és kifényesítettem egy Amerikát...

MUNCLINGR Az egy koporsófajta.

BLAŽENKA Előkészítettem az Elesett forradalmárok indulóját, Herbert von Karajan vezényletével.

MUNCLINGR Idáig rendben.

ŠTASTNÁ Azt én is szeretem, néha felteszem mosogatóshoz.

PIŠTALA Már elnézést, de miről van szó?

BLAŽENKA Nincs meg a corpus! Az összes koporsó üres.

MUNCLINGR Az lehetetlen. Hiszen Diana kifestette. Illetve...

BLAŽENKA Egy olyan fura alakot láttam itt...

MUNCLINGR Csak... csak nem lopta el valaki... Egy pillanat. Eszembe jutott valami. Hol az a két szélhámos? Kšindl azzal a másik Kšindlrel?

ŠTASTNÁ A Doležal úr? Elszaladok értük, kinn vannak, buktát esznek a gyerekekkel...

PIŠTALA Buktát? Milyen buktát? Szeretem a buktát.

MUNCLINGR Lekvárosat. Répalekvárosat. Egy pillanat. Inkább ne. Ne menjen sehová, Štastná asszony! Blaženka, egy szót se senkinek, és maga se, képviselő úr, rendben?

PÍŠTALA Bízhat bennem.

MUNCLINGR Majd én elintézem a dolgot.

BLAŽENKA De akkor hogy folytassam?

MUNCLINGR A corpus előkerül, ne féljen. Folytassa csak, mintha itt volna.

PÍŠTALA Jó kis malőr, mi?

MUNCLINGR Miért?

PÍŠTALA Kellenek a hamvak Mogilevicsnek vagy nem?

MUNCLINGR Ezt meg honnan tudja?

PÍŠTALA A fülembe jutott. De végül is ki tudja megkülönböztetni a hamvakat, nem igaz? Majd valaki másnak a hamvait adja oda neki.

MUNCLINGR Csak az a baj, hogy mindent szétszórunk odakinn a réten.

Egy kávéskanálnyi sem maradt...

PÍŠTALA Hű, de izgalmas.

MUNCLINGR Kérem, senkinek se említse a dolgot.

PÍŠTALA Hát persze... Különben hogyan...

MUNCLINGR Jöjjen, Blaženka, menjünk ki az emberek közé! Még hiányolnának minket az ünnepeken.

BLAŽENKA Addig legalább megpróbálom elosztogatni az Iránya Fény Alapítvány röplapjait meg a hamvasztás barátaiéit is...

Munclingr és Blaženka kimegy

19. jelenet

PÍŠTALA (*Štastnához fordul*) Štastná asszony, remélem, hogy afféle szövetségesek vagyunk... Nem szolt senkinek?

ŠTASTNÁ Miről?

PÍŠTALA Hát arról, hogy ismerjük egymást.

ŠTASTNÁ Jóformán senkinek.

PÍŠTALA Hiszen annak idején én is segitettem magának.

ŠTASTNÁ Az biztos. Ki más adott volna annyi embert egy húszasért.

PÍŠTALA Most viszont én kérem magát, hogy segítsen.

ŠTASTNÁ Tulajdonképpen mit keres itt?

PÍŠTALA Egy olyan valóban független szellemnek, mint amilyen én vagyok, sehol sincs könnyű dolga. A politikában sem. Egyszer majd szeretnék visszajönni ide.

ŠTASTNÁ Jöjjen csak nyugodtan. Még engedményt is kap. Ha valami régebbi típusú koporsót választ, pár százasért megkaphatja. Ismerőseink olcsóbban számíttjuk fel.

PÍŠTALA Nem erre gondoltam. Hanem hogy ha például elveszíténék a választásokat... Nyilvánvaló, hogy Munclingrnek rosszul áll a szénája. De persze a Viktora vagy az a kettő...

ŠTASTNÁ Maga mindenkitől elfogadja a kenőpénzt, aztán nem csinál semmit, ugye...

PÍŠTALA Épp ezért a dolognak semmi köze a korrupcióhoz. Ellenkezőleg. Ez a függetlenség útja. Így innen is, onnan is vannak információim, senki se tud átverni, független vagyok. Azt a pénzt meg úgyis rátukmálnák valakire, aki esetleg tényleg hagyná lefizetni magát.

ŠTASTNÁ De azért nem egészen kóser a dolog, nem igaz?

PÍŠTALA Tudja, hogy annak idején, a régi rendszerben micsoda gaunerek hagyták megkenni magukat, és micsoda pénzeket kerestek? Én meg, a független és dacos szellem, az ellenzéki gondolkodó, nyomorogtam. Nekem is jogom van rá, hogy végre jól éljek. Torkig vagyok már a szegénységgel, megérdemlem, hogy végre gazdag és prominens személyiség legyek. Kialakulóban van az új középosztály, és én igenis ennek vagyok a tagja.

ŠTASTNÁ Mit érdekel ez engem?! De azokat a leveleket maga küldözgette neki, igaz?

PÍŠTALA Méghogy én? Hogy jut ilyesmi az eszébe?

ŠTASTNÁ Mert az a szarházi, aki a leveleket írta, valahogy túl jól kiismeri magát itt.

PÍŠTALA Miért sérteget? Én nem írtam semmiféle levelet. Elvből nem írok semmit, és nem írok alá semmit. Talán esküdjek meg rá mint kormánypárti képviselő?

ŠTASTNÁ Hm. Inkább ne esküdjön.

PÍŠTALA Štastná asszony... Maga állandóan a Grófnővel van. Tegye meg a kedvemért. Szóljon néhány jó szót az érdekeimben. Régóta ismerjük egymást...

ŠTASTNÁ De mit mondjak?

PÍŠTALA Ha tudna nekem egy kis pénzt kölcsönözni. Ami magát illeti, nem ingyen akarom.

ŠTASTNÁ Kíváncsi a véleményemre?

PÍŠTALA Hogy érti ezt?

ŠTASTNÁ Úgy, hogy maga egy senki. Személtáda. Genyó. De végül is tökmindegy.

PÍŠTALA Úgy van. Mit számít ez. Szóval megkérdezi a Grófnőt?

ŠTASTNÁ Majd meglátom. De nehogy azt higgye, hogy bármit is teszek Munclingr úr ellen. Ha megpróbálkozik valamivel, ízekre szedem.

PÍŠTALA Az isten szerelmére, hová gondol! Én soha nem tennék ilyet. Én csak... a Munclingr nem boldogul egyedül... én segíthetnék neki... ha a Grófnő kölcsönadna nekünk...

A színpalak mögött láрма

20. jelenet

Igor jön be, a karjában hozza a csuromvizet, mindkét csuklóján vérző Dianát. Mögöttük Kolja állva marad a háttérben, és értetlenül figyel a jelenetet

DIANA Rohadék! Bunkó!

ŠTASTNÁ Az isten szerelmére, mi történt magával?

IGOR Én találtam meg.

DIANA Ez a tuskó nemis kopogott, se szó, se beszéd, betörte az ajtót.

ŠTASTNÁ Milyen ajtót?

DIANA A fürdőszoba ajtaját.

IGOR A lány a kádban, mellette zsilettpege és vér.

PÍŠTALA Maga fel akarta vágni az ereit?

DIANA A francba, mi köze ehhez magának?

PÍŠTALA Ezer pardon, de el kell ismernie, hogy érdekes a dolog.

Munclingr rohan be. Štastná éppen Diana csuklóját kötözi be. Kolja öklét rázza Igor felé, aki nem veszi észre

MUNCLINGR Azt mondták, hogy... Mi történt veled?

DIANA Ez az... semmi...

PÍŠTALA Ő mentette meg.

ŠTASTNÁ Biztos, hogy először fordult elő.

IGOR Nem akartam, hogy a lány...

DIANA És ki kérte magát erre? Senki! Tűnjön el!

IGOR Nem akartam, hogy maga... (*Vállat von, és bizonytalan léptekkel kimegy*)

Kolja követi a tekintetével, és még mindig fenyegetően rázza az öklét

MUNCLINGR (*észreveszi Kolját, és nem érti a dolgot*) Nagypapa...

Nagypapa... Mit keresel te itt?

DIANA Kérem, hagyjanak minket békén. Papa!

MUNCLINGR Úgy rémlett, hogy... a nagypát látom. Mintha eljött volna, hogy megnézzé, hogyan vezetjük a...

DIANA Magunkra hagynak minket végre?

PÍŠTALA Természetesen. Ahogy óhajtja. Megnézzük a gyerekeket, Štastná asszony. A gyermekek az élet virágai. A szentségit, ezt meg kell jegyezni, jól jön majd a parlamentben...

Píštala és Štastná elmenőben

ŠTASTNÁ (*megpillantja Kolját*) Ez meg mi?
PÍŠTALA Tessék? A gyermekek az élet virágai...
ŠTASTNÁ Juj... Káprázik a szemem, vagy mi... Mintha apust láttam volna... Juj, de furá volt...
PÍŠTALA A gyermekek... virágai az életünknek... Így van.

Kimennek

MUNCLINGR Már megint beszédteél valamit.
DIANA Es te? Te mit vettél be? Hogy a nagyapát látod.
MUNCLINGR Milyen különös volt...
DIANA Na látod! De semmit sem vettem be. Mit is vettem volna? Nincs itt semmi... Nem bírom tovább! Elvonási tüneteim vannak. MUNCLINGR Kislány...
DIANA Szörnyű rosszul vagyok, nincs kedvem szemrehányásokat tenni. Ne szólíts folyton kislánynak! Ne szólíts kislánynak, mert kiugrom az ablakon... Ha már ez nem jött össze...
MUNCLINGR Miért gyötörsz?
DIANA De hát én borzasztóan szeretlek, papa... Csak te nem értesz engem, mert nem is érthetsz, én meg ha akarnám, értenélek, de nem akarom.
MUNCLINGR Nem szabad elhagynod magad.
DIANA Könnyű ezt mondani.
MUNCLINGR Ígérd meg, hogy soha többé nem teszel ilyet!
DIANA ...nem is tudom.
MUNCLINGR Ígérd meg!
DIANA Jó. Megígérem. Es most hagyj magamra, kérlek!

Munclingr kimegy. Diana szemügyre veszi bekötözött csuklóját. Kolja lassan közelebb óvakodik, és leül melléje, mint valami kutya

Úgy nézel ki, mint Petr... Miatta szoktam rá. Stricheltél már valaha? Na persze, nem valószínű. Azt hittem, festőnő lesz belőlem. Ehelyett itt ülök egy krematóriumban. Néha iszonyúan felfordult a gyomrom, de ha kell egy adag... De a legrosszabb a rettegés. Egyszerre csak tökegyedül vagy, nincs többé családod, nincsenek barátaid, kedvesed, még a tested sem a tiéd. Lehet, hogy van olyan, hogy sors... csak éppen debil... mint te.
KOLJA Eee.
DIANA (*megvakargatja a füle tövét*) Abbahagyom. Ígérem. De akkor mihez kezdjek?

Sötét

21. jelenet

Igor fel-alá járkál, és gondolataiba merülten keres valamit. Hátulról bejön Štastná

IGOR Ketten egy koporsóban. Fura dolog.
ŠTASTNÁ, Mit matatsz itt, fiú? Itt én vagyok az illetékes.
IGOR Keresek valamit. Mi köze hozzá?
ŠTASTNÁ Én mindenről tudok, ami itt történik. Mindig megtaláltam mindent. Akkor is, amikor a volt miniszterelnök elvesztette a műfogsorát. Én találtam meg. Senki más. De nem szóltam. Mit keresel?
IGOR Semmit.
ŠTASTNÁ Ez aztán a válasz, fiú. A hülyék is ezt szokták mondani.
IGOR Valaki ellopott tőlem valamit...
ŠTASTNÁ Ez is jó válasz.
IGOR Azén dologom.
ŠTASTNÁ És egyébként mivel foglalkozol, fiú, hogy már első ránézésre is ilyen fürge észjárású, elegáns úriember benyomását kelted? IGOR Én... takarítok.
ŠTASTNÁ Takarítás? No lám. Ez érdekes, fiú, tudod, én is takarító vagyok. Mivel és hogyan szoktad csinálni?
IGOR Hogy én? Én leggyakrabban zsákkal és homokkal takarítok. Az nem hagy nyomot... nem kell más, csak egy ócska zokni.

ŠTASTNÁ Ne mondd! Ez olyasféle újítás mint a mop? Hogy néz ki?
Mutasd meg...
IGOR (*elbizonytalanodva és mit sem érve megmutatja a homokkal megtöltött és a végén bekötött zoknit. Ott hagyja az egyik koporsó tetején*) Pontos, halk és gyorsan eltűnik, kipereg a homok...

Štastná felveszi a zoknit, a súlyát méricskéli

Maga már látott egy koporsóban két hullát?
ŠTASTNÁ Es ennek a te foglalkozásodnak van valami más neve is?
IGOR Hát... vannak, akik gorillának hívják minket.
ŠTASTNÁ Az egy majomfajta, ugye? Na, mindenki szeretné vinni valamire. Én például nemcsak a Központban dolgoztam, de a francia követségen is.
IGOR Ott jó gorillák vannak.
ŠTASTNÁ Hát ahogy így elnézlek, a gorilla igazán találó szó.
IGOR Fura egy ország. Ketten egy koporsóban... Nálunk ez nem volna lehetséges. (*A fejét csóválva távozik*)

Štastná alaposabban szemügyre veszi a homokkal megtöltött zoknit, megpróbálja letörölni vele az asztalt, aztán eldobja - nagyot puffan, közben besötétedik

22. jelenet

VIKTORA (*betolja a kezében poharat szorongató Grófnőt, ott serteper-tél körülötte*) Nézze, kegyelmes asszony...
GRÓFNŐ Nem vagyok hercegnő, Viktora, csak grófnő, úgyhogy ha már, akkor szólítson méltóságos asszonynak...
VIKTORA Pardon, méltóságos asszony...
GRÓFNŐ Fogja rövide! Nincs sok időm. Mit akar?
VIKTORA Madam, ez a cég száz évvel van lemaradva a majmok mögött. Nálunk Amerikában már szuperkrematóriumok működnek, ahol a rokonság akár meg is várhatja a nagyapát. Beülnek a kávéházba, isznak egy whiskyt, elszívnak egy szivart, és már vihetik is haza a Grandmother...
GRÓFNŐ Gyors étkeztetés, gyors halál.
VIKTORA Fast food! McDonald's! Hát persze. Éttermet építették ide, hamburger, steak, pizza...
GRÓFNŐ Brrr! Az volna az érzésem, hogy a megboldogultat falatozom.
VIKTORA Szinte látom magam előtt, madam! Jobbra bank, balra McDonald's, akár az egész napot eltölthetik itt az ügyfelek. Multi-krematórium! A kemencék mögötti területen kis Disneyland lesz, körhintával, videojátékokkal.
GRÓFNŐ A körhintát gyászmotívumok díszíthetnék. A gyerekek kis koporsókban és urnákban forognának körbe-körbe.
VIKTORA Madam, marketing kérdése az egész. Itt mindenekelőtt meg akarnak szabadulni a halottól, ami nem jó. Nálunk Amerikában lecsapolják a nagypapa véré, és speciális vegyszereket fecskendeznek a helyébe, hogy a test minél tovább romlatlanul elálljon, aztán beültetik a nagypapát a karosszékbe, és akár három hétig is elücsörög velük az asztalnál vagy a kandalló mellett. Senkit sem zavar, a fájdalom lassan enyhül, és a temetésen aztán csak a szépre emlékeznek.
GRÓFNŐ Már csak három hétig? Miért nem négyig?
VIKTORA Ahogyan akarja.
GRÓFNŐ Vissza fogok jární kísérteni, halálra rémisztek mindenkit, aki képes ilyet művelni velem. Miért mondja el nekem mindezt?
VIKTORA Madam, nekem... nekem szükségem van önre... csak önnek van pénze... Én adnám a know-how-t, vállalnám a szervezést, mindent elintéznék. Ön pedig a nevé adná. Ezt az egészséget gyorsan és nagyban be kell indítani, minél előbb, minél gyorsabban, én majd szerzek beruházókat, nagyberuházókat...
GRÓFNŐ És Amerikában hogy ment az üzlet, kedves Viktora? VIKTORA Lent kezdtem, zöltséget árultam, pizzát, mint Rockefeller... GRÓFNŐ Tudja, hogyan lett Rockefeller, milliárdos? Egyetlenegy dol-lárja volt. Vett rajta egy almát, zsebkendővel szépen kifényesítette,

és eladta két dollárért. Azon vett két almát, kifényesítette, és eladta őket négy dollárért. Vett négy almát, kifényesítette, és eladta nyolc dollárért. Vett nyolc almát, nekilátott a fényesítésnek, de közben beesteledett. Reggel megtudta, hogy meghalt a nénikéje, és kétmilliárd dollárt hagyott rá. Így lett belőle milliárdos.

VIKTORA *(számol)* Nyolc alma tizenhat dollárért... az anyyi, mint...

GRÓFNŐ Magának egy megveszekedett vasa sincs, ugye, kedves Viktora? És valójában maga a világ legszerencsétlenebb embere, nem igaz? Na kezdje már, öntse ki a szívét, panaszkodja ki magát, legyünk túl rajta.

VIKTORA Hogy jutott ilyesmi az eszébe? Honnan tudja?

GRÓFNŐ Mindenki az én vállamon sírja ki magát. Nincs egy fillérje sem. Igazam van?

VIKTORA *(lassan megered a nyelve, árad belőle a panasza) ...hát... így igaz... Teljesen leégtem Amerikában... Az égvilágon senkit sem ismertem... ott a kutya sem törődik az emberrel, keresztüllépnek rajtad, ha az utcán fekszel... azzal a pizzával befürödtem... A feleségem elhagyott, amint megérkeztünk, senki sem segített... Mosogattam, de aztán vettem egy mosogatógépet... Itt meg szörnyű viszonyok vannak. Amióta visszajöttem, és próbálok vállalkozni, állandóan fenyeget valaki... félek, nem tudom, mitévő legyek...*

GRÓFNŐ Füttyöljön az egészsre, nem magától függ a dolog... Dobja be a törölközőt, csomagoljon, mindennek vége.

VIKTORA Mindenki kezdi valahol! Én is valami tartóssat szeretnék hagyni magam után... mint a maga családja...

GRÓFNŐ Elkésett száz évvel. Most Mogilevics úron a sor. Hagyja a csudába az egészsét!

VIKTORA De miért?

GRÓFNŐ Késő, ez a papírkoporsók ideje. Aranyat már csak a Mogilevicsnek engedhetnek meg maguknak. Kis hal maga, Viktora. Sohasem lesz magából gróf. Nincs más választása, csak az önkéntes távozás.

VIKTORA Ismertem egy gróft, nagyon csúnyán végezte.

GRÓFNŐ Na és? A francia forradalom idején sok ezer gróf végezte csúnyán. Nincs ebben semmi érdekes. És semmi új.

VIKTORA De ez a parkban lőtte föbe magát, térdelve, a homloka közepébe eresztve a golyót, egy méterről, olyan hosszú karja volt; félmilliárdos adósság maradt utána... Csomóan elvesztették a pénzüket...

GRÓFNŐ A pénzüket?

VIKTORA Valamilyen pénz.

GRÓFNŐ Nem az ő pénzük volt. Valaki, aki hagyta, hogy lepuffantsák, mint egy veszett kutyát, biztosan nem lehetett gróf.

VIKTORA Grófnő, én már láttam homokzsákkal elkövetett öngyilkosságot is... Abból a pénzből egy csomó az enyém volt.

GRÓFNŐ A magáé?

VIKTORA És most rajtam követeli Mogilevics. Ez rosszabb, mint Amerika.

GRÓFNŐ Ostoba ügy.

VIKTORA Grófnő, nem jönne hozzám feleségül?

GRÓFNŐ Micsoda?

VIKTORA Mindig is imponáltak nekem az érettebb nők... Amerikában az ilyesmi megszokott dolog...

GRÓFNŐ Tulajdonképpen hízelgő. De maga nem az esetem. VIKTORA Azért gondolkodni fog rajta? Ígérje meg... *(A Grófnő kezét csókolgatja)*

A Grófnő elrántja. Viktora lábujjhegyen kihátrál

GRÓFNŐ Štastná! Štastná! Bújjon elő!

ŠTASTNÁ *(bejön)* Hát nem is tudom, én nem állnék szóba ezzel a Viktorával.

GRÓFNŐ Remélem, hallgatózott.

ŠTASTNÁ De csak véletlenül.

GRÓFNŐ Mint mindig, nem?

ŠTASTNÁ Mondom, hogy csak véletlenül.

GRÓFNŐ Tulajdonképpen a maga módján egész jól elszórakoztatott... Nyugodtan szétkürtölheti.

ŠTASTNÁ Segíteni akar rajta?

GRÓFNŐ Valakin biztosan segíteni fogok. Legalább egyszer az életben.

Érdekes tapasztalat lesz. És maga mit akar tőlem, Štastná? Pénzt?

Vagy valami mást?

ŠTASTNÁ Ugyan mit akarhatnék én a vén fejemmel? Én már csak kíváncsi vagyok.

GRÓFNŐ Mondtam is magának, hogy tetszik nekem. Én medítálok, maga definiál. Na, menjünk.

Štastná kitolja. Sötét

23. jelenet

DOLEŽAL *(megállítja a sietős léptű Munclingrt)* Igazgató úr...

MUNCLINGR Nem érek rá, dolgom van.

DOLEŽAL Nyugalom, nem szöknek el az ügyfelei. Csak mondani szeretnék valamit. Kšindlről. Annak a pasasnak egy árva vasa sincs, úgyhogy ha netán felajánlana magának valamit... és Viktora is nyakig van az adósságban, szép kis amerikás... és ráadásul tönkre akarja tenni a Mogilevicssel való kapcsolatunkat, ki akar túrni minket, pedig a Mogilevics nem egy békés ember... úgyhogy én mondom, vigyázzon velük...

MUNCLINGR Valóban? Azt hittem, maguk kollégák.

DOLEŽAL Kollégák... hát, ahogy vesszük.

MUNCLINGR Hogy együtt dolgoznak...

DOLEŽAL Ha nem kéne tartásdíjat fizetnem, egy percig se csinálnám tovább... *(Lehalkítja a hangját)* ... Munclingr úr, képzelje, Kšindl még egy vadidegen nagymamát is elhamvasztatott a Mogilevics kedvéért. Igaz, a gorillái tévedésből emelték el, egy szőnyegbe volt belecsevarva, a veje tekerte be, az öreglány váratlanul kipurciant neki Lengyelországban, és hivatalos papírok meg formalítások nélkül akarta átcsémpészni a határon, azért csavarta be a szőnyegbe... A szőnyeg ott volt az autó tetején, igazi perzsa... szép darab... a gorillák a benzinkútnál lovasították meg, a nagymama soha többé nem került elő...

MUNCLINGR Miért meséli el ezt nekem? Talán kölcsön akar adni?

DOLEŽAL Hát hogy vigyázzon velük... Mi ketten biztosan szót értünk, ha megkapom a részemet, én beérem annyival...

MUNCLINGR Én... én... nem is tudom. Azért köszönöm.

DOLEŽAL Es egy szót se senkinek! Senkinek.

MUNCLINGR *(kifelé indul)* Mintha volna kinek.

24. jelenet

BLAŽENKA *(nagy hévvel és nem egészen józanul, de annál határozottabban - még az álla is beleremeg - útját állja Doležalnak)* Kedves Doležal úr!

DOLEŽAL Blaženka, akkor eljön velem kávézni?

BLAŽENKA Még mindig érdeklém önt? Vágyik rám?

DOLEŽAL Természetesen... de hogy érti ezt?

BLAŽENKA A magáé leszek, kedves Doležal úr. Egy feltétellel.

DOLEŽAL Feltétellel?

BLAŽENKA Hagyja békén Munclingr urat!

DOLEŽAL Mit mondott?

BLAŽENKA Feleségül megyek magához, Doležal úr, igent mondok, ha békén hagyja Munclingr urat.

DOLEŽAL Jéjé, kiskegyed fel akarja áldozni magát...

BLAŽENKA Igen, feláldozom magam. Szerelemből.

DOLEŽAL Férjhez akar menni? Én már háromszor nősültem...

BLAŽENKA Azt hittem, szeret engem?!

DOLEŽAL Persze hogy szeretem... De ezt nem lehet csak úgy ripsz-ropsz elintézni, Blaženka kisasszony. Még... végig kell gondolnom a dolgot...

BLAŽENKA Rendben, akkor megkeresem Kšindl urat. *(Kimegy)*

Doležal is kimegy a túloldalon

25. jelenet

Kšindl és Munclinger

KŠINDL Munclinger úr...

MUNCLINGER Nem érek rá.

KŠINDL Csak gyorsan mondanék valamit. Az a Doležal ...

MUNCLINGER Doležal úr nem érdekel

KŠINDL Csak azt akartam mondani... vigyázzon vele, annak a pasas-nak egy árva vasa sincs, a helyzete teljesen kilátástalan, a tartásdíjat se tudja fizetni, a lakbért se... Azt javaslom, hogy mi ketten állapodjunk meg, és akkor segíték magának...

Megszólal a zsebében a mobil

Halló, én vagyok az. Szervusz, Bohouš... Nem, nem, egyedül vagyok, mi nem jut az eszedbe, miért beszélnek Munclingerrel, mi hasznom volna belőle? De komolyan, mit képzelsz te rólam? Majd visszahívlak. (A zsebébe dugja a mobil) Szóval, mi ketten...

MUNCLINGER Rendben, de előbb adja vissza azt a corpust.

KŠINDL Milyen corpust?

MUNCLINGER Tudja maga jól, mire gondolok.

KŠINDL De háta corpus magánál van! Ellopta tőlünk.

MUNCLINGER Kölcsön se tud adni, ugye?

KŠINDL Várjon egy kicsit, még nem mondtam el mindent...

MUNCLINGER Pont eleget mondtott... (Kimegy)

Kšindl telefonálni akar

BLAŽENKA (megjelenik) Magát keresem, kedves Kšindl úr.

KŠINDL Engem?

BLAŽENKA Magát. Remélem, komolyan gondolta azt a szerelmi vallo-mást.

KŠINDL Szerelmi vallo-mást?

BLAŽENKA Randevút kért tőlem, vagy nem!? Azt mondta, hogy szép vagyok. Láttam a tekintetén, hogy vágyik rám.

KŠINDL No igen, természetesen...

BLAŽENKA Kšindl úr, el vagyok rá szánya, hogy a magáé legyek.

KŠINDL Tessék?

BLAŽENKA Vagy nem akarja? Feleségül megyek magához, ha megígéri, hogy békén hagyja Munclinger urat. Ha meghagyja neki a krematóriumot!

KŠINDL Előbb meg kéne... meg kéne tanácskoznom a dolgot a gyerekekkel... nem dönthetek egyedül, tudnom kell, mit szólnak hozzá a gyerekeim, Václav, Miloš, Bedřiška, Irena, Kačenka meg Svatopluk...

BLAŽENKA Maga tanácskoznia akar? Miről? Házasságot ajánlok magának.

KŠINDL Ilyen fontos dologban nem dönthetek egyedül. Új anyát vinni a házhoz!

BLAŽENKA Maga fél tőlem?

KŠINDL Dehogy, dehogy, éppen ellenkezőleg, de azért... (Elmenekül. Telefonál) Halló? Én vagyok az. Nem tudom, mit csináljak...

A magára maradt Blaženka szipogni kezd, aztán sirva fakad és kimegy. A koporsók mögül Kolja kukkant ki, majd a túloldalon kirohan

26. jelenet

Munclinger és Pištala

MUNCLINGER Nem bírom tovább. Nem tudom, mitévő legyek. Már csak maga maradt. Nincs pénzem, nincsenek hamvaim... De hát ez képtelenség. Ez így nem lehet tovább...

PÍŠŤALA Akarja, hogy tanácsot adjak?

MUNCLINGER Mondja.

PÍŠŤALA Megpróbálok. Őszinte leszek. Azt fogom mondani, amit gondolok.

MUNCLINGER Beszéljen.

PÍŠŤALA Le kell mondania a krematóriumról. Senki sem fog már hitelezni magának. A kamatokat sem engedi el a bank. Adj fel, Munclinger úr. Vége a játéknak. Kis hal maga ehhez.

MUNCLINGER Es maga?

PÍŠŤALA Én nagyvadra vadászom.

MUNCLINGER Szóval nagyvadra vadászik...

PÍŠŤALA Már nem az eszmék idejét éljük, Munclinger úr, mint régen. Én megértem magát, a magam módján kedvelem is, de most a tettek ideje jött el. Mindenki van valami eladnivalója, de pénzzé tenni csak kevesen tudják. Ezúttal azokhoz csatlakozom, akik értik a dolgukat. Fűtő már voltam.

MUNCLINGER Mennyit kapott érte?

PÍŠŤALA Ez nem fontos, és különben sem szokás megmondani.

Manapság minden ugyanazt jelenti, s mégis egészen mást.

Munclinger, maga nem erre a világra való. Ismerje be végre!

MUNCLINGER Nem tudom elhinni.

PÍŠŤALA Pedig kénytelen lesz.

MUNCLINGER Kénytelen lesznek?

PÍŠŤALA Nem marad más választása. Ez a világ filozófiailag az új középosztályé. Azoké, akik érzékelti tudják a mozgást. Akik felismerik a jó irányt. Akik képesek csatlakozni a főáramhoz...

MUNCLINGER Es én nem vagyok képes.

PÍŠŤALA Nem.

MUNCLINGER Hát így állunk. Garantálom, hogy soha az életben nem fogsz elfelejteni, szarházi.

PÍŠŤALA De hát nem is tegeződünk, és hirtelen ez a hang...

MUNCLINGER Mindegy. (Sarkon fordul és kimegy)

PÍŠŤALA (felemeli a kis homokzsákot, a súlyát méricskéli, aztán zsebre vágott kézzel, fűtőrészve kifelé indul) Ház ezzel megvolnánk...

Tényleg undorító... mocskos egy világ... a végén még szívesen leszek ellenzéki képviselő... (Ahogy kifelé tart, szembetalálkozik Koljával)

KOLJA Ee.

PÍŠŤALA (elejti a homokzsákot) Mama! Mama!

Kolja sarkon fordul, kimegy. Pištala minden ízében reszket

DIANA (bejön) Mit ordítok itt?

PÍŠŤALA Láttam... Úgy rémlett... Azt hittem... hogy az édesanyám.

Biztosan a halál volt.

DIANA (felhúzza a szemhéját, megnézi a pupilláját) Hm. Micsoda erő.

PÍŠŤALA Ne mondja el senkinek... Kérem... nem akarom, hogy

kinevessenek... (Kitámolyog.)

DIANA Szóval már késő.

27. jelenet

GRÓFNŐ (lassan, nagyon lassan begördül) Ki kiabált?

DIANA Magát várom.

GRÓFNŐ Várjon, csak szép lassan, szédülök.

DIANA Nem kér egy kis vizet?

GRÓFNŐ Ne vicceljen, ifjú hölgy. Hogy is volt - ha itta halál, én nem

vagyok itt, ha pedig itt vagyok, nincs itt a halál.

DIANA Olyan furcsán beszél.

GRÓFNŐ Na persze. Tőlem csupa régi klisé várnak. Egy öreg arisztokrata hölgy... olyan, mint én... legyen intelligens, szarkasztikus, kicsit spicces... ezzel nincs is gond..., közben legyen valami nagyon súlyos nyavalyája... hogy bátran és elegánsan legyinthessen rá... aztán patkoljon el könnyedén, elegánsan, a legjobb, ha a tolokocsiban ülve, hogy senki ne vegye észre. És állandóan olyan szellemes mondatokat kell mondanom, hogy: az én családom már akkor itt volt, kedves Pištala úr, amikor a maga ősei még le se jöttek a fáról, és még akkor is itt lesz, amikor az unokái visszamásznak a fára... Jó, nem?

DIANA Mindenki kezdi valahol... az a Viktora is.
GRÓFNŐ Aki túl gyorsan kezdi, rendszerint gyorsan végzi. DIANA
Ei akarok menni innen. Segítsen nekem! Csak maga... GRÓFNŐ
Te is, fiam, Brutus? Miért gondolja, hogy pont én...

*A színpalak mögött lövések dördülnek, kiáltások harsannak. Rémült
gyerekhangok. Lábdobogás, rohángáló léptek zaja*

DIANA Ez meg mi volt?
GRÓFNŐ Lőttek. Azt hiszem, egy harminccal. CZ 368, régebbi
modell. Dobtáras.
DIANA Ugyan, ki lövöldözne itt?
GRÓFNŐ Csak nehogy valami nagy meglepetés érje.

*Blaženka bevonszolja Pišťalát, aki öntudatlan állapotban van, vagy
legalábbis úgy tesz*

BLAŽENKA A gyerekkórus szétfutott.
DIANA Ki lőtt? És kire?
BLAŽENKA Valószínűleg őt akarták lelőni. A kolumbáriumban találtam őt.
A földön feküdt. A biztonság kedvéért rögtön átvonszoltam ide...

Diana segít neki Pišťalát felfektetni a bádoglepű asztalra

PIŠŤALA *(a hasán fekszik, és jajveszékeli)* Végem van?
BLAŽENKA Éi.
PIŠŤALA És ez mi?
GRÓFNŐ Vér, képviselő úr.
PIŠŤALA Vagyis... itt a vég?
GRÓFNŐ Hősként hal meg, barátom...
PIŠŤALA Nem akarok hősként meghalni, egyáltalán nem akarok meg-
halni.
GRÓFNŐ Pedig meghal.
PIŠŤALA Nem!
GRÓFNŐ De bizony.
PIŠŤALA Az isten szerelmére... uramisten... ne!!
GRÓFNŐ Ne zaklassa az Urat, úgysem hisz benne. Meg fog halni,
képviselőkérem, de nem most mindjárt. Vérezni meg a szálkától vérzik,
ami beleállt a hátsójába, amikor elcsúszott.
PIŠŤALA Istennek hála.
BLAŽENKA Tulajdonképpen mi történt magával?
PIŠŤALA Nem tudom! A kolumbáriumban álltam, egyszerre csak valami
őrült, kiáltások, lövések... A fülem mellett süvített el, még most is
remegek egész testemben.
DIANA Tessék, vegye be ezt. *(Valami pirulát nyújt oda neki)*
PIŠŤALA Ez mi?
DIANA Mindjárt jobb hangulatban lesz.
PIŠŤALA Köszönöm... *(Mohón lenyeli a pirulát)*

A Grófnő odanyújtja neki a poharát, hogy öblítse le

ŠŤASTNÁ *(beszalad)* Diana! Jöjjön, segítsen!
DIANA Segítsek? Miben?
ŠŤASTNÁ Az édesapja.
DIANA Mi történt vele? *(Kirohan Štastná után)*
PIŠŤALA Én nem is tudom... semmit sem értek...
GRÓFNŐ Én viszont mindent értek, képviselő úr. Ne féljen, nem esik
bántódása, hiszen immunitása van.
BLAŽENKA Nyugodjon meg... lélegezzen mélyeket!
PIŠŤALA Nyugodt vagyok... teljesen nyugodt... hehe...
GRÓFNŐ Tessék, vegyen be még egy pirulát!
PIŠŤALA Igenis... szót fogadok... *(Bevesz még egy pirulát. Lassan,
halkan nevetni kezd)*
BLAŽENKA *(halkan a Grófnőnek)* Grófnő...
GRÓFNŐ Munclinger úr volt az, ugye?
BLAŽENKA Igen... csak azt nem tudom, honnan szerezte a pisztolyt. Egy
olyan rendes ember, mint ő...

GRÓFNŐ Revolvert. A pisztoly és a revolver közt nagy különbség van.
BLAŽENKA Én nem tudom őket megkülönböztetni...

*Diana és Štastná betámogatják a síró Munclingrt, aki szintén egész
testében remeg. Felültek az asztalra, nem Pišťala mellé, hanem a
túloldalra*

ŠŤASTNÁ *(gondjaiba veszi, letörli a könnyeit)* Mit tett, igazgató úr? Egy
ilyen rendes ember! Egyáltalán, honnan szerezte azt a mordályt?
MUNCLINGR Valaki... valószínűleg az a tar fejű... elvesztette, és... és
akkor eszembe jutott, hogy nem bírom tovább... egyszerre csak véget
akartam vetni ennek az egésznek...
GRÓFNŐ Ilyet tenni! De hát ennek semmi értelme, kedves Munclinger. Mit
akart elérni ezzel? Ugyan nem lett volna érte nagy kár, de magán nem
segített volna...
MUNCLINGR Már nem is tudom...
BLAŽENKA Teremtőm, hiszen meg is ölhetné volna!
MUNCLINGR Éppen azt akartam... Uramisten, amilyen agyalágyult
vagyok, még csak el sem találtam.
ŠŤASTNÁ Na ja, gyakorlat teszi a mestert.
GRÓFNŐ Miért pont őt? Egy csomó embert le kellett volna puffantania
ahhoz, hogy valami értelme legyen a dolognak.
MUNCLINGR Valahogy úgy... mindenért és mindenkiért... Már-már
örülök, hogy nem leszek itt. Mert akkor már nem lesz mit akarnom, nem
lesz mit kívánnom. Csak egyvalamitől félek, attól, hogy egyedül leszek.
GRÓFNŐ Arról már nemigen fog tudni.
MUNCLINGR Na látja! Mindig azt mondogattam magamnak, hogy igaz,
hogy nem leszek, de valahogy tudni fogom, hogy nem vagyok, és
sajnálani fogom. Szüntelenül azt akarjuk, hogy az életnek legyen
kezdeté és vége, hogy legyen valami célja... talán éppen az, hogy hál'
istennek, nincs neki... Csak por és hamu marad belőlünk.

Pišťala felvihog, túlzottan vidám, valószínűleg a pirulák hatására

ŠŤASTNÁ Mit adott be neki?
DIANA Klassz, mi? Tuti hatás.
PIŠŤALA Hihi.
GRÓFNŐ Nem csak por és hamu marad. Szögek, fogkoronák...
MUNCLINGR Nem szeretem őket.
GRÓFNŐ Kiket? Az embereket?
MUNCLINGR Csak némelyiket.
PIŠŤALA Hihi.
GRÓFNŐ Akkor miért nem füttyöl rájuk?
MUNCLINGR Nem tehetem. Tartozom nekik... sok pénzzel... Joguk van
hozzá... És én a szavamat adtam.
GRÓFNŐ Füttyüljön a jogaikra!
MUNCLINGR Az adott szó, az adott szó, vagy nem? Az a férfi, aki állja a
szavát, a szó...
GRÓFNŐ Talán valamikor régen így volt, de változnak az idők, fejlődik a
világ. A gazembereknek adott szót nem kell betartani. MUNCLINGR Maga
könnyen beszél, magának van pénze.
GRÓFNŐ Dehogyan van. Csak azt hiszik, hogy van.
MUNCLINGR Gondolja, hogy meg kéne mondanom nekik...
PIŠŤALA Hihi.
GRÓFNŐ Igen. Füttyüljön rájuk. Végére is tökmindegy.

*Munclinger gondolkodik. Pišťala egyszerre csak harsány, eszeveszett
hahotára fakad*

BLAŽENKA Mi van magával? Min nevet?
PIŠŤALA Képzelmék... képviselő vagyok...
ŠŤASTNÁ Azt tudjuk.
PIŠŤALA Képviselő... és független szellem... és egyszerre csak
behúgyoztam... hehe... nézzék... képviselő... olyan könnyen jött...
magától... mint az enyhe szellő... hahaha... és még most is jön...

ŠTASTNÁ Jöjjön, Blaženka, szerzünk neki valami száraz holmit
BLAŽENKA Na jöjjön, képviselő úr. PIŠŤALA Hehe... valahogy
összegabalyodik a lábam...

*Štastná és Blaženka elvezeti Pišťalát, aki egyfolytában bárgyún vigyorog
és röhög, mint a fakutya. A Grófnő a tolószékkel a háttérbe gördül. Diana
leül Munclingr mellé*

MUNCLINGR Lehet, hogy egyszerűen öreg vagyok. Lehet, hogy ez az
egész túl későn jött... Éjjelente nem alszom, rettegek, hogy minden
összeomlik.

DIANA Es megéri?

MUNCLINGR Nyolc éve gürizek itt kora reggeltől késő estig, nézem a
patakzó könnyeket, és hallgatom az emberi tragédiákat. Sehová nem
járok, szabadságon egyszer sem voltam... Es akkor jön a Grófnő, és
kijelenti, hogy minden másképp van... mintha leesett volna a hályog a
szememről... és az a revolver...

DIANA Papa, add el a krematóriumot, veszünk helyette egy fitness-
centrumot, egy masszázsszalont, én majd arckikészítéssel foglal-
kozom, te meg értesz hozzá, hogyan kell levenni a lábukról az idősebb
hölgyeket, de ők legalább élők lesznek!

MUNCLINGR De ha egyszer szeretem csinálni... Eladnám a kremató-
riumot, el én, de ezek a kurvák akarják megszerezni, márpedig
ezeknek nem adom, ha belegebbedek, akkor sem adom!

DIANA Nem tudom, hogy... hogy van-e valami értelme ennek az
egésznek... Csak azt tudom, hogy hülyén élek, ostobán...

MUNCLINGR Ha hagynád, hogy segítsünk... legalább én...

DIANA Nem olyan egyszerű segíteni nekem... De neked sem könnyű
segíteni... Papa, fűtyülj az egészre...

MUNCLINGR Nem mindegy, egyáltalán nem mindegy.

*Átölelik egymást. Hátuk mögött, a földön ott hever Igor fegyvere. Beszalad
Dodi, felkapja a revolvért, zsebre dugja, és megint kimegy*

GRÓFNŐ *(felkel a tolószékből, utána megy megnézni, mit csinál, a fejtől
csóválja, szavalni kezd)*

Der Du von dem Himmel bist
alles Leid und Schmerzen stillst,
den der doppelt elend ist,
doppelt mit Erquickung füllst,
ach, bin ich des Treibens müde!
Was soll all der Schmerz und Lust?
Süsser Friede,
komm, ach, komm in meine Brust!*

Még nem felejtettem el... Munclingr úr! *(Ismét megszédül. Vissza akar
menni a tolószékhez, de ha nincs ott Munclingr, alighanem elesik)*

MUNCLINGR Rosszul van?

GRÓFNŐ Ültessen be a székre! Na.

DIANA Orvost kell hívunk.

GRÓFNŐ Ne hívjon senkit! Senkit! És többé ne lőjön senkire!

MUNCLINGR De...

GRÓFNŐ Semmi de. Egy hölgy kívánsága egy úriember számára
parancs... Ne lövöldözzön többé... Vésse az eszébe, mit mondtam
magának. Az adott szóról.

MUNCLINGR Köszönöm. Soha nem fogom elfelejteni. Ez a földterület
tényleg a családjáé?

GRÓFNŐ Ahogy vesszük. Családi birtok volt, míg úgy kétszáz évvel
ezelőtt Ottó úkbácsikám el nem adta egy zsidónak.

MUNCLINGR De hát azt mondta...

GRÓFNŐ Mi más tehetnék, Munclingr úr? Az én nyugdíjammal? Járom a
világot, különböző alapítványok ülésein elnöklök és hazudok. Nagy
guszttussal hazudok.

Égi vendég, ki a bűt / és a kint elcsöndesítéd / s aki kétszer-nyomorult, /
kétszeresen felüdüted: / nincs tusámnak most se vége! / Ennyi kín és kéj minék? /
Boldog béke, / töltsd, óh töltsd be szívemet! (Goethe: Vándor éji dala I. Szabó
Lőrinc fordítása)

MUNCLINGR Akkor nem is...

GRÓFNŐ Nem is?

MUNCLINGR ...nem is igazi grófnő?

GRÓFNŐ Csalódást kell okoznom önnek, Munclingr úr. Az vagyok. De ez
minden... Nincsenek rokonaim, nincs pénzem, nincs járadékom,
nincsenek briliánsaim, csak egyvalamim van.

DIANA Mi?

GRÓFNŐ A nevem. És most hagyjanak magamra! Mielőtt még sület-
lenségeket kezdek mondani. Például hogy a halálban bölcs az ember.
Marhaság. A halálban csendes az ember.

MUNCLINGR Grófnő. Sokat segített nekem. Mit tehetek önért? GRÓFNŐ
Azt, amihez ért. Majd megrendezheti a temetésemet. De tangót
játsszanak.

DIANA Nem fárasztja?

GRÓFNŐ Mindig azt mondták rólam, hogy két bonmot között fogok
meghalni. Most kérem, hagyjanak magamra! Szeretnék szundítani egy
kicsit. Ebéd után mindig szunyókálok... Sziesztázom, értik. Egy kis
nyugalom. Mindentől és mindenkitől.

Munclingr betolja a Grófnőt a sarokba

Köszönöm.

MUNCLINGR Gyere, Diana! A kegyelmes asszony egyedül akar lenni.

Munclingr és Diana halkan kimegy. A Grófnő lehunyja a szemét

28. jelenet

*Igor jön be. Körül néz. A Grófnőt nem veszi észre. Cigaretta akar sodorni,
de a koporsók mögül előlép Kolja*

IGOR Hm. Két hulla egy koporsóban. Nálunk elképzelhetetlen az ilyesmi.
KOLJA Eee.

IGOR Sto ti? Zsivoj trup? Tovariscs Mogilevics!

KOLJA Eee. *(Nekilendül, és a homokzsákkal fejbe kólintja a megkövült
Igor)*

Igor a padlóra rogy

(Csak nézi) Eee.

IGOR Eee.

KOLJA Eeee?

IGOR Eeee-e.

Kolja még egyszer fejbe vágja Igor. Igor összeroskad

KOLJA *(begyömöszöli a zsákba, amelyben őt hozta Igor és Viktora. A
zsákot Igor fejére húzza, így a lába van felül. A zsákot nekitámasztja a
kafafalnak, elmosolyodik, szemügyre veszi magát a tükörben)* Eee!

GRÓFNŐ *(kinyitja a szemét. Megpillantja Kolját. Elmosolyodik)* Ottó? Ottó,
visszajöttél! Fűtyülj az egészre... hiszen... *(Csuklik. Lehunyja a szemét)*

*Kolja sokáig néz rá fürkészve. Aztán kimegy. Doležal és Kšindl jön be.
Mindketten a fejüket lógatják, és egyfolytában lamentálnak*

KŠINDL Jajajajajajaj...

DOLEŽAL Pssst, ne ébreszd fel a Grófnőt!

KŠINDL *(halkan)* Jajajajajaj...

DOLEŽAL Mit mondott neked Munclingr?

KŠINDL Mi az, hogy nekem? Jajajajajaj...

DOLEŽAL Ne szórakozz velem, tudom, hogy beszéltek.

KŠINDL Hogy nem ad semmit.

DOLEŽAL Hát az baj. Jajajajajaj...

KŠINDL Es neked mit mondott Munclingr?

DOLEŽAL Én nem beszéltem vele.
KŠINDL Ne hazudj, fair playt játszunk.
DOLEŽAL Hát ez az. Nélküled nem akartam beszélni vele, nem lett volna fair. Én nem teszek ilyet.
KŠINDL Hát ez az. Es mit mondtott?
DOLEŽAL Hogy nem ad semmit, egy бүdös fityinget sem.
KŠINDL Hát ez baj. Jajajajaj...

Rövid csönd

DOLEŽAL Mogilevics fasírtot csinál belőlünk.
KŠINDL Ha legalább a gyerekek nem nőnének olyan gyorsan

Csönd

DOLEŽAL (a zsákra mutat, amelyben Igor van) Ez ő.
KŠINDL Ki? Mogilevics? Nem én voltam, ő volt az.
DOLEŽAL Ne légy hülye. Ott a corpusunk. Megismerem a zsákot.
KŠINDL Hol?
DOLEŽAL Ott ni...
KŠINDL (nekilendül, rohan a zsákhoz) Szent igaz. Ami zsákunk. Most mit csinálunk?
DOLEŽAL Hogy kérdezhetsz ilyen hülyeséget? Hát felkapjuk és lelépünk vele!

Megragadják a zsákot, amiből egyszerre csak kicsúszik Igor lába

KŠINDL (észreveszi) Ide nézz! Hát ez hihetetlen.
DOLEŽAL Mi az? Nem látok semmi rendkívülit.
KŠINDL De hát nézd meg! Egy láb. És a cipő.
DOLEŽAL Na és? Új cipő.
KŠINDL Az is, de... nézd csak meg jobban! Negyvenötös cipő! Meg vagyok mentve.
DOLEŽAL Ne fecsegj annyit! Mozgás! El kell tűnnünk!
KŠINDL A gyerekek agyoncsapnának. Hogy én milyen boldog vagyok!
(Lehúzza a cipőt, Igor lábát visszagyömöszöli a zsákba)

A zsákot elégedetten kifelé cipelik

Mogilevics örülni fog.
DOLEŽAL Megdicsér minket. Lehet, hogy a jutalom összegét is megemeli...!
KŠINDL Munclinger meg nagyot fog nézni.

Kicipelik a zsákot s benne Igor

29. jelenet

Viktora jön be, a túloldalról pedig Munclinger

MUNCLINGER Á, itt van, Viktora úr, éppen magát keresem. VIKTORA Oké. Én is mondani szeretnék magának valamit MUNCLINGER Először én. Ma annyi új dolgot tudtam meg, hogy meg kell osztanom magával az ismereteimet. Elsősorban magával.
VIKTORA Tehát észre tért.
MUNCLINGER Nem, nem. Az eszem, az nem is ment el.
VIKTORA Oké. Természetesen itt maradhat...
MUNCLINGER Hát az biztos, hogy itt maradok.
VIKTORA Megállapodunk, mennyit fizetek majd...
MUNCLINGER Talán el akarja hamvasztatni magát?
VIKTORA Mit mond?
MUNCLINGER Különben miért fizetne nekem? Viktor Viktora úr, ma éjjel nagyon-nagyon csúnyát álmotam magáról.
VIKTORA Nem értem.
MUNCLINGER Azt akarom mondani, hogy nem adom el a krematóriumot. És nem is adok vissza semmit. Valahogy nem bírom elviselni a gondolatot. Úgyhogy nem marad más választása, bele kell törödnie.

VIKTORA Munclinger úr... mindennek utánanéztetem, leellenőriztettem magát... egy árva vasa sincs... és az én know-how-m... MUNCLINGER Talán nem hallotta? Azt mondtam, hogy semmit sem kap tőlem. A váltójára pedig fűtülök. És magára is, oké?
VIKTORA (csak bámul rá, aztán lassan derengeni kezd neki) A Grófnő adott magának kölcsön! De az nem húzza ki magát a csávából, még visszajövök, meglátja. Nélkülem semmire sem megy, Munclinger úr, meglátja...
MUNCLINGER Nem látom meg.
VIKTORA Várjon... várjon... hiszen a szavát adta nekem!

Munclinger középső ujját felemelve beint neki, majd kimegy. Viktora széttárt karral, egy befejezetlen mozdulat közepén ott marad állva

DODI (megjelenik kezében revolverrel) Állj! Meg ne moccanjon!
VIKTORA Maga meg kicsoda? Es mit akar tőlem?
DODI Hogy teljesítse három kívánságomat.
VIKTORA Nem vagyok én aranyhal.
DODI Ez itt a kezemben pedig nem homokzsák...
VIKTORA Tedd le, nem játék.
DODI Tudom én, mire való. Van valami utolsó kívánsága, hamburgert kér, vagy elszívna egy jointot, netán szavaljam el valamelyik költeményemet, vagy inkább imádkozni akar?
VIKTORA Imádkozni?
DODI Ha tud imádkozni.
VIKTORA Hagyja abba a bohóckodást... a végén még elsül. Mit akar tőlem, és egyáltalán ki maga?
DODI Dobromil, de mindenki csak Dodinak szólít. És hogy mit akarok magától? Nyinát.
VIKTORA Miért?
DODI Mert beleszerettem.
VIKTORA Marhaság.
DODI Engedje el!
VIKTORA Még mit nem. Egy csomó pénzembe került. Nyina prosti, úgyhogy ingyen nem kapja meg.
DODI Azt hiszem, nem értett meg. Még hozzátenném, hogy nem lövök valami jól, bizonyára csak megsebesíteném... bizonyára súlyosan... valami nagyon fájdalmas sérülés...
VIKTORA Ne hadonásson vele. Mi rosszat tettem magának?
DODI Ki nem állhatom az olyan rohadékokat, mint maga. Mindent tönkretesznek maguk körül... Emberhússal seftelnek. Degeszre tömött, újsütetű szarháziak, akiket csak a pénz érdekel.
VIKTORA Tudja, engem talán nem is annyira a pénz érdekel...
DODI Mindjárt megszakadok a nevetéstől.
VIKTORA Egy bendőm van, két szemem, egy farkam... De valamit megtanultam Amerikában: a pénz - hatalom. És csak a hatalom mutatja meg, ki az ember. Ki vagy. Lehet, hogy ezért csinálom. Azt akarom, hogy hasonlítson hozzám a világ. Meg akarom változtatni. Mindent, amihez csak nyúlok.
DODI Tönkretenni, nem megváltoztatni. Maga nem aranyhal. VIKTORA A magamfajta emberek, mi vagyunk az élet sója. Megannyi szúrós, ragadós kis szemcse, de ha feloldódnak a levesben, nincs annál ízletesebb.
DODI Magukkal csak elsózni lehet az életet. És akkor élvezhetetlen.
VIKTORA Es te mit tettél le az asztalra, narkós barátom?
DODI Minden ember életének kell hogy legyen valami magasabb rendű értelme. Lehet, hogy narkós vagyok, de az én gyerekeim a te gyerekeid hamvaival fogják trágyázni ezt a rétet itt körülöttünk.
VIKTORA Nem fogod elsütni. Nem mered.
DODI Háromig számolok... egy...
VIKTORA Ne örülj meg! Nem gondolhatod komolyan.
DODI ...kettő...
VIKTORA Várj! Mit akarsz?
DODI Nyinát. Kettő és fél...
VIKTORA Dodi! Ha ennyire kell, vidd!
DODI Nem adok érte semmit.
VIKTORA Nem kérek érte semmit.
DODI Es még ide azzal a váltóval!

VIKTORA Miféle váltóval?

DODI A Munclinger váltójával. Ott van a zsebében.

VIKTORA De hát ez nem megy! Ez nem igazságos! Mogilevics... DODI Nem mondtam, hogy igazságos. Kettő és háromnegyed... Két egész, nyolc tized... Két egész, kilenc tized...

VIKTORA (előhúzza a váltót, és Dodi lába elé hajítja) Úgyse szedsz ki belőle semmit. Legfeljebb egy marék pazar hamut. Az egy örült. DODI Tűnjön el! Túl régóta rontja itta levegőt.

Viktora vállat von, kifelé indul, megáll, hátranéz, mondani akar valamit, de Dodi a revolverrel int, hogy menjen csak tovább

VIKTORA És ha megegyeznénk? Nem lehetne valahogy...

Kolja bukkan fel Viktora előtt. Viktora hétrét. Kolja keresztülmegy a színen

(A szemét dörzsöli.) Ez nem lehet... Ilyen nincs... Nem lehetne. Értem. DODI Akkor meg? Tűnés!

Viktora kimegy

(A zsebébe gyűri a váltót) Nyina! Nyinocska!

30. jelenet

Štastná jön be, kezében tálca, rajta poharak, odamegy a Grófnőhöz, aki nem reagál

ŠTASTNÁ Na, kegyelmes asszony, már meg is hoztam...

A Grófnő nem mozdul. A nyugtalan Štastná tölt neki, de a Grófnő még mindig nem reagál

(Megrázza a karját, amely ernyedten visszahull) Hol vannak? Jöjjen már valaki! Segítség! A Grófnő halott.

Diana és Blaženka rohan be

BLAŽENKA Mi történt?

DIANA Mi van?

ŠTASTNÁ Vége.

BLAŽENKA Es nem is mondott semmit.

DIANA Mit kellett volna mondania? Mindent elmondott már magának.

MUNCLINGR (bejön. Elszörmved) Uramisten...

ŠTASTNÁ Bejöttem, tölteni akartam neki, ő meg... egyszerre csak látom, hogy nem lélegzik...

MUNCLINGR (megérinti a Grófnőt, kitapintja a nyaki ütőerét, aztán megrázza a fejét) Nyugodjék békében... Requiescat in pace. ŠTASTNÁ Szegény.

MUNCLINGR Nem szegény.

ŠTASTNÁ Nem volt boldog.

BLAŽENKA De hát nem tudhatta...

DIANA Mit?

BLAŽENKA Csak nem direkt csinálta...

MUNCLINGR Soha nem felejttem el, mit mondott nekem.

DIANA Azt akarta, hogy ne is vegyük észre. Egész egyszerűen már elege volt mindenből.

ŠTASTNÁ Füttyüljön az egészre... mondta mindig az a... Ottónak hívták... végül is tökmindegy.

BLAŽENKA És most mihez kezdünk vele?

MUNCLINGR Már értem, szóval így gondolta, Grófnő... minden a kívánsága szerint lesz, és ezúttal betartom a szavamat. A legpazarabb temetést rendezzük... Blaženka, készítsen elő egy extra lux A kategóriájú temetést! Amerika típusú koporsóval. A lehető legnagyobb pompával... Hogy igazán előkelő legyen.

BLAŽENKA Már rég elő van készítve minden...

Munclinger felnyalabolja a Grófnő holttestét, és beteszi a kerekes katalakon lévő koporsóba. Blaženka a virágokat rendezgeti. Diana elől marad. Bejön Nyina

31. jelenet

Kolja Diana lábára fekteti a fejét, mint valami kutya. Diana azzal foglalatokodik, hogy haját pingáljon Kolja tar fejére

DODI (kézen fogja Nyinát) Diana... Mondanom kell valamit.

DIANA Fogd rövidre, Dodi! Sejttem, miről van szó.

DODI Diana, ez itt Nyina. Az új barátóm.

NYINA Nu, ez én. De én már nem új.

DIANA Hát az biztos. Es ezt itt... hogy hívják?

KOLJA Eee.

NYINA Nem úgy kinézni, mint Lenin?

ŠTASTNÁ Dianka. mit fog csinálni vele?

DIANA Nem tudom... De megtartom. Aztán már nem kell senkitől sem félnem, csak tőle. Úgyis kéne egy fűtő.

ŠTASTNÁ Szegény. Olyan, mint egy kutya. Csak nagyobb.

KOLJA Eee!

DIANA Látja, ő nem így gondolja. Úgyis csak vicc az egész.

ŠTASTNÁ Miféle vicc?

DIANA A gyöngédség világtartalékáról van szó, amit eredetileg mindannyian másképpen képeltünk el.

ŠTASTNÁ Szép, erős ember. Legalább nem emlékszik semmire. Ez nagy előny néha.

KOLJA Eee.

DIANA Szinte irigylem.

NYINA Furcsa: senki senkinek semmit sem fizetni. Ez új. De szép. Ez a megoldás... nálunk nem lehetni.

DODI Ne törd a fejed, drágám! Kár az időért. (Cigarettdat sodor)

NYINA (fejét csóválja) Ez mi?

DODI Tiszta öröm. (Meggyűjtja a papírt - Viktora váltóját, azzal gyűjt rá a jointra)

DIANA Miféle papír az?

DODI Közönséges papír. Értéktelen fecni. (Hagyja, hogy elhamvadjon a váltó)

ŠTASTNÁ És te, Dianka? Hová mész?

DIANA Sehová. Itt maradok a papával. (Koljával marad)

Munclinger egy üveg itallal jön vissza. Letelepszik az egyik koporsóra. Meghúzza az üveget

BLAŽENKA (odaszalad hozzá) Hát itt van! Kezdehetjük, Josef... igazgató úr!

MUNCLINGR Nélkülem, Blaženka, nélkülem. (Meglátja Kolját) Nagy-apa! KOLJA Eee.

DIANA Papa... itt van neked egy fűtő.

MUNCLINGR Ez? Hogy került ide? Es miért néz ki így?

DIANA Vedd úgy, hogy találtam.

MUNCLINGR Már azt hittem... De többé nincs szükségünk fűtőre...

DIANA Hogyhogy? Papa, nehogy azt mondd, hogy...

BLAŽENKA Mi történt magával, Munclinger úr?

MUNCLINGR Vége, Blaženka. Vége a parádénak, befejeztük...

BLAŽENKA Nem... Úgy örültem, hogy végre dolgozni fogunk...

ŠTASTNÁ Miket beszél, Munclinger úr?!

MUNCLINGR Vége.

ŠTASTNÁ De hiszen maga nyert, Munclinger úr!

MUNCLINGR Semmit sem nyertem meg. Egy vasam sincs. Holnap kell kifizetnem a banknak a kamatot. A krematóriumot se így, se úgy nem tudjuk megtartani. Ok elmennek, de mi sem maradunk. Csomagolunk, hölgyeim. Ezt a trauersmarsot nekem is játsszák, de legalább emelt fővel masírozom el.

BLAŽENKA De hát ez lehetetlen... Képtelenség! Nem... nem engedem meg.

ŠTASTNÁ Munclinger úr... Nekem van pénzem. A Štastny úr úgyse jön már vissza. Mihez kezdjek azzal a pénzzel én a vén fejemmel?

MUNCLINGR Az a maga pénze, Štastná asszony. Ajándékot nem fogadok el.

ŠTASTNÁ Akkor előre befizetek két temetést. A kategóriáját, felváltozással, segédpüspökkel, dél-afrikai virágokkal, vonósnygyessel, a temetés után fogadással és hatosfogattal. Ezt a katalógusból vettem, Munclinger úr.

DODI Es miért kettőt, Štastná asszony? Kétszer akar meghalni?

ŠTASTNÁ Arra az esetre, ha nagyon tetszene a dolog, és meg akarnám ismételni.

NYINA Ez szép.

MUNCLINGR Ha mondjuk, kölcsönről volna szó...

DIANA Ne butáskodj, papa!

BLAŽENKA Dolgozni fogunk! Holnap két vállalkozót, három öreg-asszonyt és egy katonatisztet kell leszállítaniuk. Kezdhetem, igazgató úr? A teremben már mindenki nagyon türelmetlen.

ŠTASTNÁ Mind úgy néznek ki, mint a kiütött bokszolók.

MUNCLINGR Kezdje. Tulajdonképpen igazságosabb így.

Blaženka jelt ad. Megszólal a zene, és a koporsó lassan begördül a terembe

Isten önnel, Grófnő.

ŠTASTNÁ Találkozni fog az Ottójával... Nem adna nekem is egy olyan pirulát, Dianka? Azt a vidámítót.

DIANA Tessék. *(Egy pirulát ad Štastnának)*

Štastná rögtön le is nyeli

BLAŽENKA Meglátják, megkönnyebbülünk. Dolgozni fogunk... És élni fogunk, mindig ugyanúgy, ugyanúgy, de szépen, igen, Josef. Reggelente bejövök, és feldiszítem a termet virágokkal; az ügyfelek

mosolyogni fognak a kezünk alatt. Megkönnyebbülünk. Hiszen mindannyian csak a fekete szárnyú angyalokat próbáljuk elhessegetni.

Meglátják... megkönnyebbülünk.

ŠTASTNÁ Fekete szárnyú angyalok. Mint valami vers.

MUNCLINGR *(kétségbeesetten)* Jézusom.

BLAŽENKA Van egy ötletem...

MUNCLINGR *(még kétségbeesettebben)* Ne. Ne.

BLAŽENKA Muszáj elmondanom: papírkoporsókat fogunk gyártani. Hulladékpapírból olcsó koporsókat állítunk majd elő, könyvekből,

újságokból, plakátokból ragasztjuk majd őket...

MUNCLINGR *(kétségbeesetten)* Papírkoporsók...

A zene elhalkul

BLAŽENKA Költeményekből ragasztott koporsó... Gazdagok leszünk. És én mindenkit megtanítok argentin tangót táncolni.

ŠTASTNÁ Es együtt leszünk, Munclinger úr.

NYINA Ez szép. Én boldog.

ŠTASTNÁ Én vagyok boldog.

MUNCLINGR Tangó...

BLAŽENKA *(táncol és énekel)* Argentína

izzó ege alatt,

mintha ma lett volna, most is látom

Dolores lángoló tekintetét,

ahogy összesimulva táncoltuk a tangót,
csak mi és az árnyékunk...

A tengeren bárkák, kigyúl a láthatár,

amikor a mangózatatú tangó ritmusában

megszólal a gitár,

különös képek hútik a hölgyet, furcsák.

Argentínába végül

csak az árnyékunk jut át.

ŠTASTNÁ Chanson l'amour... pampadam...

VÉGE

Amennyiben a darabot színházban bemutatják, a szerzőnek szándékában áll még dolgozni rajta.